

РІК LXIII, Ч. 10

ЖОВТЕНЬ – 2006 – OCTOBER

№ 10, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXIII ЖОВТЕНЬ Ч. 10

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галя Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СUA

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США
 Для членів СUA \$25.00
 Для інших передплатників \$40.00
 Поодиноке число \$3.00
 В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIII OCTOBER № 10

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrypa**, **Marta Tarnawsky**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00
 Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00
 Single copy \$3.00
 Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Оксана Кобелецька. Вишниха 1
Леся Танюк. Червона калина 3
Леся Лисак-Тивонюк. Осінь йде 5
 Збережемо “Наше Життя” 7
 Запрошуємо до “Нашого Життя” 8
Our Life
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President 9
 Letter to the Editor 14
Ihor Magun. The Metabolic Syndrome 16
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA 17
 Діяльність округ і відділів СUA 23
 Переступили межу вічності 27
 Добродійство 30
 Нашим дітям 34

На обкладинці: Собор святого Юра у Львові.
 Світлила Марійка Дупляк.

Підписано до друку 11 жовтня 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Приймаємо платні різдвяні привіти
– 1/8 сторінки 40 дол.
До грудневого числа реченець 15 листопада,
до січневого – 5 грудня.
По можливості, просимо текст привітів
надсилати електронною поштою:
UNWLA@Unwla.org
Fax: (212) 533-5237

Редакція журналу зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів, веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to “OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
 1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
 Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for Our Life to
UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат,
які діятимуть з 1 січня 2007 р.

ВИШНИХА

(ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЖІНОЧОЇ ДОЛІ)

Року 1902, 19 грудня на робітничій околиці м. Харкова в родині “цехового” Олексія Мусійовича Маслюченка та його дружини Марії Іванівни “знайшлася” донечка Варя. Доля простелила перед нею довгий тернисто-колючий шлях радощів і страждань, гірких випробувань, які не всяка людина витримала б з такою честю і гідністю.

Батьки Варвари Олексіївни побралися пізно і прожили не дуже довго. Дочка писаря Івана Івановича Новикова (що дуже рано овдовів, грав на скрипці по селах на хрестинах та весіллях, бондарював, аби заробити на шматок хліба і прогудувати трьох малолітніх дітей) була своїм молод-

шим братикам за матір. Тож своє власне подружнє життя Марія змогла почати лише у 31 рік. Як згадувала пізніше

Варвара Губенко-Маслюченко з чоловіком Остапом Вишнею на відпочинку в селі Кринки на Херсонщині. Це остання їх спільна фотографія. (Вересень 1956 р.)

Варвара Олексіївна, мати її грала на гітарі і співала дуже мило, але голосок мала “невеличкий”. Зате батько, Олексій

Мусійович, молодобоець харківських паровозоремонтних майстерень, нащадок козацького роду, мав прекрасний баритональний бас, що не раз тривожив харківську вечірню околицю. Зрештою, голос і привів батька у 1906 р. до хору трупи П. Саксаганського. Влітку 1906 р. родина переїжджає до Києва, а у 1907 році Олексій Маслюченко переходить до хору трупи Садовського, де й працює майже 10 років аж до раптової смерті влітку 1916-го.

Отож кийвський період життя Варвари Олексіївни починається в ранньому дитинстві за лаштунками “дому Садовського”, що заклав перші підвалини українського стаціонарного театру в Києві.

Природні спадкові нахи-

Нашій найдорожчій Мамусі, Бабуні і Прабабуні, Марії Харині з Фацієвичів, у день іменин і уродин спонзуємо цю кольорову обкладинку зі світлиною Собору св. Юра у Львові, обителі, де о. Юліян Фацієвич був священником і прийшла на світ наша ювілярка.

Діти, онуки і правнуки.

ли дівчинки до театрального дійства розвивалися на плідному і родючому ґрунті, в оточенні і тодішніх, і майбутніх корифеїв української сцени, в атмосфері справжнього театру переживань, де не практикувався традиційний поділ на амплуа, а в постановках вистав спостерігалась розмаїта жанрово-тематична палітра: героїчно-історична і соціально-побутова, трагедійна і виразно-комедійна, мелодраматична і сатирична, оперна і ефектно-феєрична. І все це не лише під час вистав, а, що найголовніше, в процесі постійної щоденної роботи на репетиціях. “У моїй пам’яті збереглося тільки те, що чимось вразило уяву, торкнулося мого серця,” – згадуватиме вона на схилі літ.

Творча атмосфера репетицій М. Садовського, М. Заньковецької, Г. Борисоглібської, І. Мар’яненка, Л. Ліницької і багатьох інших, музика М. Лисенка, філігранність хороших співів глибоко запали в дитячу душу, посіяли в ній плідні паростки. “Намистинки пам’яті” мали емоційний мистецький вплив. “... у Києві... мене батько привчав до співів, бо мріяв про мою кар’єру оперної співачки... я – альтом,” напише вона у спогадах про М. Лисенка в березні 1982 р. Та театральна доля актриси складалася по-іншому.

Середню освіту Варя Маслюченко отримала в одній із київських приватних гімназій, що містилася на вул. Кузнечній (потім – Пролетарська, нині – Горького). Раптова втрата батька, а невдовзі і важка невиліковна хвороба і

смерть матері змусили з молодих літ прийняти на свої дівочі плечі нелегкий “економічний” тягар. І все це в буремно-божевільні дні революції та громадянської війни. У пошуках заробітків десь у 1918-19 рр. молодесенька дівчина кілька місяців працює шапірографом під керівництвом начальника Губміліції. “То був молодий матрос, великий, широкоплечий, озброєний з голови до ніг,” – згадуватиме 1974 року у спогадах про О. Довженка. У родинно-дружньому колі Варвара Олексіївна не раз з гумором розповідала, як до смерті боялась того комісара. Чи ж могла тоді бодай уявити, яке горе готують їй ті “шкірянки” у майбутньому?!

А покликання не полишало, вимагало свого шляху. Тож приблизно 1919 року дівчина складає вступні екзамени (Марії Старицькій) до Державного музично-драматичного інституту ім. М. Лисенка. Не збереглося відомостей, чи стала тоді В. Маслюченко студенткою, але офіційної вищої театральної освіти вона не мала. Зате частенько з жартівливою гордістю любила повторювати: “Я – самородок!”

І справді, сценічний шлях Варвари Олексіївни починається вже у 1920-му, а акторську діяльність вона не полишає до останніх років життя. У травні 1920 р. В. Маслюченко стає актрисою Першого Державного драматичного театру УРСР ім. Т. Шевченка в Києві, де працює чотири роки. Двадцять років – часи утворення нових театральних колективів, пошуків і

суперечок, жанрово-тематичної і режисерської строкатості, роки “перебудови” всього мистецтва на новий, радянський лад. Театр ім. Т. Шевченка, на чолі якого стояв О. Загаров, подорожує майже по всій Україні. У його репертуарі – широкий жанровий діапазон: від, скажімо, Бомарше, Гольдони, Шекспіра, Ібсена до Шевченка, Лесі Українки, Винниченка, Олеся тощо. Режисуру здійснювали такі різнопланові за стилем постановники, як О. Загаров, М. Тінський, В. Василько, К. Бережний, О. Смирнов, Л. Кліщев. У вирі цього бурхливого процесу гартується і зростає талант молоді здібної актриси. Формування її творчої особистості відбувається під могутнім впливом славетних представників старшого покоління (М. Заньковецька, І. Мар’яненко) поряд із талановитими молодими соратниками – такими як Л. Гаккебуш, М. Домашенко та ін. У ці роки Варя Маслюченко часто була в домі М. Заньковецької, познайомилася з художником А. Петрицьким, уперше побачила О. Довженка. Вона багато працює під керівництвом режисера М. Тінського і починає виконувати перші досить значимі ролі. Так однією із найцікавіших її ролей цього часу стає характерне амплуа класичного інженера – юного Карубіно, охопленого першим любовним переживанням, у “Весіллі Фігаро” П. Бомарше. Основна ж театральна-сценічна діяльність молоді актриси припадає на харківський період життя.

Пришло в київські роки до юної Варі і перше дівоче

Лесь ТАНЮК

ЧЕРВОНА КАЛИНА

Я віру єдину,
Лиш віру єдину
Узяв, наче пісню,
В далекий шлях:
Я вірю в людину,
Я вірю в людину,
Що гілку калини
Тримає в руках.

Червона калина,
червона калина,
Корогво свята
непомерклих століть!
Минає-стліває усе швидкоплинне –
А наша червона калина стоїть!

Стаю на коліна,
На збиті коліна
І землю цілую –
Під регіт
І свист

Червона калина,
Червона калина
Дала мені думу,
І душу,
І хист!

Калино, цвіти і палай, і ніколи
Не згасне розкішне багаття твоє!
Я вірю в безсмертя народу, якому
Червона калина свій цвіт віддає!

Москва, 1966

Лесь Танюк. Сповідь. Вид-во "Молодь", Київ, 1968.

Володимира Васічка. "Калина".

кохання до Михайла Тінського, але не принесло сподіваного сімейного щастя, душевної радості наділеній почуттям власної гідності, гордїй дівчині. У травні 1924 року з 8-місячною донькою Марією Варвара Олексіївна приїжджає у Харків (спочатку живе на Холодній Горі у дядини Юлії Йосипівни, дружини Пилипа Новикова, потім – у театральному гуртожитку). З 1924 по 1926 рр. два сезони актриса грає в Київському державному українському драматичному

театрі ім. І. Франка (що кілька років перебував у Харкові). Очоловав театр талановитий мистець, актор і режисер Гнат Юра. Поряд із ним працювали такі видатні майстри сцени – В. Варецька, О. Ватуля, П. Кошевський, Г. Борисоглібська, В. Петіпа та інші. У творчій атмосфері колективу франківців усіма барвами починають вигравати акторські здібності життєрадісної, цілеспрямованої, працьовитої Варі Маслюченко. Допомагав і з дитинства та юності накопичений у те-

атрі Садовського та театрі імені Т. Шевченка досвід. Для франківців, як відмічав один із тодішніх рецензентів, найголовнішим вважалося "заглиблення у внутрішній світ артиста, його переживання, емоції..." (О. Копиленко, Український театр у Харкові" – додаток "Література, наука, мистецтво" до газети "Вісті" від 21.10. 1023 р.) Тут відбулася і найголовніша подія в житті Варвари Олексіївни, яка на роки дала наснагу, силу, віру і безмірну людську Лю-

бов. Восени 1924 року в театрі ім. І. Франка зустрілися дотепний Павло Михайлович і весела молода актриса Варя Маслюченко, зустрілися, щоб до останнього подиху жити одне одним як єдине, неподільне духовне і сердечне єство – геній українського сміху Остап Вишня і його найщиріша і найвідданіша подруга Варя, Варвара Олексіївна, яку найближчі друзі до кінця днів любовно називатимуть Вишниха.

Павло Михайлович був одним із тих, хто не лише відчував, а й любовно-прискіпливо оцінював акторську самотність В. Маслюченко. Поряд із образами, створеними Г. Юрою, О. Юрським, В. Варецькою, К. Кошевським та ін., яскравими блискітками засвітилися її Доротія у “Собаці на сні” Ф. Лопе де Вєги, Ререт у “Полум’ях” А. Луначарського, потім барвисто-кolorитні – і перекупка та нянька у п’єсі О. Вишні, і “Вій” і, найголовніше, – центральна постать із п’єси Б. Шоу “Свята Йоанна” (реж. Б. Глаголін). “Я бачу Маслюченко в екстазі Йоанни Д’Арк, її барвисту гру перед єзуїтським судом... І я знаю тепер, що на кону українського театру з’явилася ще одна артистка чудесна...”, – напише Остап Вишня в одній із рецензій (“Література, наука, мистецтво”, 1924, 21 грудня). А попереду ще були радісні дні активних творчих спілкувань, нові друзі, зустрічі, вечори і нові ролі... ролі...

1926 р. до Харкова переїжджає театр “Березіль”, який очолив Лесь Курбас, що замо-

лоду починав свій театральний шлях у театрі М. Садовського, потім створив театр-студію “Молодий театр у Києві”, а з березня 1922 р. зі своїм “Березолем” почав пошуки нових, якісно відмінних способів вираження у театральному мистецтві. У Харкові невгамонний режисер-новатор намагається згрупувати у своєму колективі здібну і перспективну, на його погляд, театральну молодь. Так приєднуються до лав “Березоля” Н. Ужвій, Д. Мілютенко, О. Хвиля та ін. У театрі працюють І. Мар’яненко, А. Бучма, М. Крушельницький, Л. Гаккебуш. Не обминув Курбас своєю увагою і сценічні здібності Варі Маслюченко. Він запрошує актрису спробувати свої сили на новій сцені. Варвару Олексіївну завжди приваблювало новаторство. Із задоволенням працювала вона під керівництвом Б. Глаголіна, тож, очевидно, зацікавила її і можливість нових пошуків у театрі Л. Курбаса. Вона переходить до “Березоля”, деякий час працює з Мар’яненком над підготовкою вистави п’єси С. Моема “Седі”. З невимовним теплом і любов’ю говоритиме вона у спогадах 1978 року про небожа М. Кропивницького Івана Олександровича Мар’яненка, якого з дитинства знала ще до театру Садовського і з яким неодноразово працювала у 20-х рр. в різних творчих колективах. У п’єсі С. Моема актор готував роль пастора Девідсона і багато уваги приділив молодій актрисі, подетально і скрупульозно відшліфовуючи з нею на додаткових репетиціях кожну з мізансцен. В. Маслюченко (в другу чергу

з Н. Ужвій) готувала головну роллю у цій виставі. А проте, прем’єра відбулася без Варвари Олексіївни, оскільки стався на її шляху ще один важливий творчий поворот. Відомий режисер Г. Тасін запрошує актрису спробувати свої сили у кінематографі. Так вона на деякий час їде до Ялти, де до літа 1927 р. знялася у двох фільмах. У кінофільмі “Каламуть” Г. Тасіна вона виконала кольоритну роллю повії Люльки, а у “Трое” (за сценарієм З. Баранцевич) – абсолютно популярну характерну роллю сухої і манірної англійки-гувернантки. На схилі літ з теплою усмішкою згадуватиме Варвара Олексіївна результати тих перших кінодеб’ютів. Так, коли О. Довженко на квартирі у Вишні в колі близьких друзів уперше читав свій “Арсенал”, вітаючи мистця з творчою перемогою, вони завели жаргівливу розмову.

Почав Вишня:

– Да-а-а... “Арсенал” – це не ті “Каламуті”, в яких ти, голубко, знімалася...

– До речі про тасінську “Каламуть” останній номер “Нового мистецтва” пише, – зауважив Юрій Смолич.

– І як? – хтось між іншим.

– Б’ють! Єдину Варю Маслюченко відзначено.

– Он як! – підморгнув дружині Павло Михайлович. – Значить, не дарма я вдома маринувався, коли ти “каламутила” у Ялті”. (Див.: Анатолій Журавський. “Ніколи не сміявся без любові.” К., 1983). Так увійшов у творче життя актриси ще один вид мистецтва, у якому найповніше проявиться

її талант в останні десятиліття життя. Театральний сезон 1927-28 рр. у Харкові ознаменувався ще однією подією – відкриттям Харківського Червонозаводського державного українського драматичного театру, про що багато піклувалися О. Вишня, П. Тичина, Я. Мамонтов та інші представники інтелігенції. Новий театр об'єднав вже досить відомих на той час мистців різних поколінь. Тут працювали режисери О. Загаров, В. Василько, Л. Кліщев, грали Є. Зарницька (вихованка М. Кропивницького і соратниця М. Заньковецької), Й. Маяк, Л. Гаккебуш, О. Горська, В. Добровольський, О. Ватуля, В. Варецька та ін. Невід'ємною часткою цього колективу на декілька років стає і Варя Маслюченко. Її творчу наснагу надихала чи не наймогутніша енергія – енергія високих людських почуттів. Вона жила, неначе летіла, на крилах цієї енергії. Театральні куліси, літературні вечори, концерти, суперечки, обговорення, дім, у якому не зачинялися двері, а поряд могутній безмежний талант коханої людини – мистця – ось що не давало зупинитись на досягнутому, кликало вперед, до нових творчих висот і звершень.

Продовження в наступному числі.

Варвара Маслюченко в ролі Жанни д'Арк. В ролі короля Карла VII – Гнат Юра. П'єса Б. Шоу "Свята Йоанна", 1924 р. Постановка Б. Глаголіна. Друкується вперше.

Леся ЛИСАК-ТИВОНЮК

ОСІНЬ ЙДЕ

Щоранку на сходах хати щораз то більше опалих листків. Біля хати, за винятком чорнобривців, квіти вже перецвіли. У сусідньому парку сохнуть трави. Осінь вже тут.

Піду її зустрічати, як колись у дитинстві, не в місті, а серед природи. Піду в поля. Та ні. Тутешні поля не такі, як були вдома. Краще зустріну пані Осінь у лісі. Там з'явиться вона у золотистому плащі, підбитому пурпурою. У руках держатиме пучечок червоної калини. Такої, як удома. У її прекрасних очах відіб'ється велика задума і глибока мудрість. Вона йтиме поміж деревами достойно, тихою ходою володарки. Що ж – вона тепер королева, вона знає, скільки багатств дає нам, людям.

... І враз виринуть картини з далекої землі, з далеких днів. Чи пам'ятаєте ще, як зривали осінні яблука з-поміж присохлого вже лиса? Чи складали ви їх у пісок на полицках пивниці, чи, може, просто закопували у соломі при вході до

кіпця з бульбою? Мої сусіди-селяни так переховували яблука до самого Різдва. А в кого був великий сад яблуневий та врожай яблук, різали їх та сушили у печі, з якої вибирали свіжоспечений хліб. Це була необхідна в пості „сушення“-узвар. А може, хтось як моя бабуня, квасив у великій бочці яблука на зиму? Та для цього був потрібний спеціальний сорт яблук: твердих, кваскуватих, невеликих. Для їжі сирими чи навіть сушеними вони не підходили, але коли у зимовий вечір бабуня вносила череп'яну миску тих квашених яблук, діти дуже раділи! Бо і смачні вони були на диво!

А чи пам'ятаєте, як до міст приїздили вози зі справжніми сливами, званими тоді „угорками“ чи „венгерками“? Їхали не раз ці вози цілу ніч, щоб уранці продавати „місхам“ за дрібні гроші чудові, оксамитні сливи – не на вагу, бо де б у них вага! – а просто відмірювали коробками, зробленими з лика. Пахли сливи, пахло лико.

Чому називали подекуди ці коробки „виноградниками”? Ще пам’ятає, як смакували ці запашні сливи? А мати варила з них знамениті кнудлі, або навіть пекла присмак, що тоді звався „пляцок зі сливками”. Ех ви, пройдені осені, що зосталися, разом із молодістю вдома!

Враз – що це, вітру немає, бо ані один листочок не ворухнеться, а тут об ніздрі вдарив знайомий запах. На яких крилах він до мене прилинув? Вийду стежкою під ліс. Може, під лісом пастушки з мого далекого дитинства розпалили вогнище та печуть бараболю? Є у мене гаманець? Так піду до них, до моїх пастушків, та скажу: „Ось вам гроші, продайте мені одну картоплину, яку ви спекли. Я не їстиму її, я тільки держатиму її в руках. Бачите, я б хотіла розігріти мої холодні від довгої мандрівки руки. І я хотіла б наявно пригадати собі, що в мене теж була колись рідна земля, кудю ходила наша українська осінь. Бачите, хлопці, у тих багатих країнах, кудю я мандрувала, всього є доволі, тільки радості для мене обмаль. А я колись радість знала, навіть в осінні дні, які тепер звуть мелянхолійними!

Дарма, цей терпкий запах – це тільки з’ява на стежці моїх думок. А вони, мої думки, хоч би куди пішла, хоч би що робила, завжди шукають стежки додому. Там десь за лісом хтось палить згромажене сухе листя.

Утім мій слух пронизує якийсь крик розпуки. Очі підносяться вгору, бо звітлія його чути. Низько над верхів’ям дерев – великий птах. Дика гуска, що у перелеті на південь відбилася від свого стада. Скільки переляку й болю у цих хрипливих звуках!

– Бідна птахо, збери рештки сил і доганяй своє стадо! Тут ти самотня загинеш! Ще доки володіє пані Осінь, якось виживеш, але коли по ній пройде зима – пропадеш! Страшна річ самота і безрадність, бідна птахо! Ти відчуваєш це інстинктом, а я, людина, знаю це з життя. Лети, шукай своїх, доки ще не запізно!

Зникає силует, умовкає розпачливий поклик. Тільки моя турбота не вмовкає: чи здорові у неї крила, щоб долетіти до близьких, від яких відбилася?

– Ти знаєш що я приношу і красу, і спокій, – наче вчувається голос.

– Так я, осінь, приношу теж спокій. Ти, людино, знаєш, яке важке життя без спокою!

– О, так, без того спокою, який ми, люди, зведемо рівновагою духа, життя було б нестерпне! Є два види спокою, Осене. Один мертвецький спокій безділля, який є лихом, і другий спокій, що його дає лад і порядок у душі. І той другий спокій підліковує всі рани.

– Так ти любиш мене? – неначе вчувається лагідний голос Осени.

– О, так! Здавна люблю тебе, Осене. – І в цю ж мить, мов за помахом чародійної палички, з’являється те, що все хотіла побачити: пробігає лісом серна. Та де там пробігає! Вона мчить мов стріла так, що тільки на якусь мить очі схоплюють контури її граційної постаті. Вона не хоче зустрітись з людиною. Знає, що від людини нема їй добра...

– Не бійся мене, лісова красуне, – кидаю їй услід. – Нізачо в світі я б тобі кривди не зробила!

Я ж радію, мов дитина, що врешті тебе побачила! Та ти розумно робиш, що даєш волю бистрим ногам і своєму інстинктові! Пічнеться так званий „мисливський сезон”, і в ліс прийдуть інші люди. У червоних, жовтих куртках, із рушницями в руках. Ох, як вони намагатимуться забити тебе, лісова красуне! Або твого милого – пишнорогого оленя! По-їхньому це називається „спорт”, по-моєму насильство. Та ба, вони ведені людською захланністю (наче б їм мало було харчів у містах), ще й мають виправдання: мовляв „ми хочемо зберегти рівновагу в природі, без полювань вас намножилося б стільки, що ви, серни й олені не найшли б удосталь поживи”, і тому подібне. Ці аргументи ніяк не переконують мене, лісова красуне, бо я раз бачила очі вбитої серни – мисливського трофею. У тих застиглих, мертвих очах було стільки болю й докору, що повік не забуду. З того часу я не хочу слухати самохвальби людей, які йдуть з рушницями на безборонних. А втім, коли далі буде розвиватися цей „спорт”, прийдешні покоління бачитимуть тебе, лісова красуне, вже тільки в зоопарках! Так, як і багато інших тварин, яких винищила людська жорстокість та захланність. І тоді вже буде дуже сумний світ, бо люди знищать рештки краси природи, яка ще зосталася.

Чи мої думки підшіптує розумна володарка Осінь, яка дає людям стільки добра? І яка приносить відпочинок утомленій природі та химерній людській вдачі...

ЗБЕРЕЖЕМО “НАШЕ ЖИТТЯ”!

Складаємо **200 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 100 дол. у світлу пам’ять бл. п. Дмитра Косовича, 50 дол. – у світлу пам’ять бл. п. Василя Колодчина, 50 дол. у світлу пам’ять бл. п. Володимира Заяця. Родинам висловлюємо найщиріші співчуття.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

Щоб зберегти „Наше Життя”, родина і приятелі д-р Іванни Ратич склали **400 дол.** на Пресовий Фонд журналу (див „Наше Життя” ч. 9, стор. 10.).

До попереднього списку з найкращими побажаннями всіх благ шановній і дорогій ювілярці приєдналися товаришка життєвого шляху Олена Бобиляк та Ірена Чабан.

Разом **500 дол.**

Щиро дякуємо!

Екзекутива СУА.

*Святкування ювілею д-р Іванни Ратич у гостинному домі Галини і Ростислава Ратичів.
Ліворуч: Р. Ратич, Мирон Мартинець, І. Чабан, І. Мартинець, М. Гольц, О. Банах, М. Цісик, І. Ратич,
Г. Ратич (перший ряд), Ольга Городецька, д-р І. Головінський, М. Головінська, М. Слободян, Ю. Дуда.*

Шановна Пані Редактор!

Як довголітня читачка „Нашого Життя”, нераз хотіла написати Вам мої щирі думки вдячності за так гарно редагований журнал.

Вітаю і дякую Вам!

Дякую Союзіві Українок Америки!

Я не є членкою СУА (з різних причин), але щира прихильниця його.

Щиро вітаю

Любомира Крупа

8.27.06

ЗАПРОШУЄМО ДО „НАШОГО ЖИТТЯ”!

Запрошуємо подавати повідомлення для громади, оголошення організації або рекламу приватних підприємців.

Журнал “Наше Життя” (Our Life) – офіціоз Союзу Українок Америки (СУА), виходить щомісяця (окрім серпня).

203 Друга Авеню, Нью-Йорк, Н.-Й. 10003

Телефон для довідок: (212) 533-4646

Розмір	Ширина	Довжина	Ціна	Річна ціна
Сторінка	6 ¾ "	9"	500 дол.	400 × 11
½ сторінки	6 ¾ "	4 ½ "	300 дол.	240 × 11
¼ сторінки	6 ¾ "	2 ¼ "	200 дол.	160 × 11
⅛ сторінки	3 ⅜ "	2 ¼ "	150 дол.	120 × 11

ВИМОГИ:

Усі оголошення мають бути у чорно-білому виконанні, розміщені у чорній рамці відповідних розмірів.

Кольорових повідомлень не приймаємо.

Подані матеріали повинні бути у готовому до друку форматі, або збережені у форматі PDF.

Щоб оголошення були опубліковані у бажаному терміні, треба подавати їх завчасно.

ПРАВИЛА:

Запрошуємо неприбуткові організації, прибуткові організації і приватні особи до публікацій оголошень у “Нашому Житті”.

СУА залишає за собою право визначати вид оголошення, яке буде прийняте і вміщене у журналі та застерігає за собою право відмовити у публікації оголошення, якщо воно вступає в конфлікт із нашою місією.

(Не приймаємо реклам продуктів, які завдають шкоди здоров’ю).

Оголошення друкуватимуться окремо від редакційних матеріалів.

Публікація оголошень у журналі “Наше Життя” не означає, що СУА підтримує, рекомендує або гарантує продукт, послугу, компанію.

У випадку друкарських помилок, ми повинні бути повідомлені упродовж 10 днів від дати публікації. Компенсація можлива тільки у вигляді передруку і в тому випадку, якщо помилка змінює зміст оголошення чи повідомлення.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

OCTOBER 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

Oxana Farion, NCW/US delegate to the ICW General Assembly; Iryna Holubyeva, president of NCW Ukraine; Iryna Kurowyckyj, Proxy President of NCW/US and ICW's main representative to the United Nations.

In this issue of *Our Life*, I would like to share with you some information about the events that took place in Ukraine from August 14 to September 12, 2006. This report must begin with a word of appreciation to AeroSvit and its general manager Mykola Kravets, for providing the best possible fares to Ukraine, even at short notice. I must also note that all costs for my visit to Ukraine (including airfare, hotel, registration fees for the General Assembly of the International Council of Women, and associated peripheral expenses) were covered by me and were not funded by the UNWLA. Vice President Oxana Farion, who also traveled to Ukraine to attend the ICW General Assembly, covered all her expenses personally as well.

In Kyiv, the first of many events I attended was the Annual Meeting of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, which took place August 15 to August 17. I would like to express my appreciation to WFUWO President Maria Szkambara for holding the meeting in Europe and thus underscoring that the organization is a world body. Her foresight in making this decision was further emphasized by the meeting's initial event. Held at the Writers Building in Kyiv, the meeting began with a break-out session, which was dedicated to the European WFUWO and was conducted by WFUWO Vice President Lilia Tsikailska.

The Annual Meeting was officially opened on the following day by President Maria Szkambara. Among the dignitaries attending the meeting was Dr. Askold Lozynsky, president of Ukrainian World Congress, who greeted the attendees from 17 countries around the world. Following the formal opening ceremony, the meeting agenda was approved, with the following items to be discussed: reports of the president and the board, followed by reports from member organizations and several workshops. One of workshops held during the three-day meeting focused on the status of the Ukrainian family today and the status of Ukrainian émigré families living and working in various countries. Another workshop focused on a subject that has been of concern to Ukrainians (in Ukraine and in the diaspora) for many decades: "How to Save Ukrainian Youth."

One of the most interesting workshops was hosted by young Ukrainian women who spoke about their lives in Ukraine and what they are most concerned about. The two most important issues raised were (1) whether young Ukrainians will be able to take advantage of their skills after they graduate from universities or whether they will have to look for jobs outside their country, and (2) concerns about the army that remains structured as it was when Ukraine was a part of the Soviet Union, with elements that make many fear for the physical and mental health of their friends and family members who serve in the military. As one of the young women commented, "It is hard to be a patriot in your country."

Among the many other topics addressed at the WFUWO meeting was the Great Famine of 1932-1933 and a discussion on how the organizations represented at the meeting intended to commemorate it in the coming year. I reminded the attendees about the UNWLA's ongoing project aimed at getting books and other relevant material about the Famine into public libraries, a project approved and adopted by the UWC, and asked that all Ukrainian organizations should participate in this endeavor.

We were hosted well by the WFUWO, and we thank the organization and its representatives for their hospitality. All members of the WFUWO attended a memorial service held for the late Nadia Svitlychna. In paying tribute to the great dissident leader who sacrificed so much for her beloved Ukraine, we all wore Ukrainian embroidered blouses and black skirts, the black signifying mourning and the multicolored blouses symbolizing the celebration of a life dedicated to fighting oppression and injustice.

At the end of the three day meeting, as I was getting ready to take a cab to the hotel, a woman approached me and asked why the UNWLA had stopped sending *Our Life* to Ukraine. Clearly disappointed by this, she explained that *Our Life* was much valued by the women of Ukraine. She explained, for example, that she and other women collected the embroidery patterns, which are published on the back cover of each issue, putting all of them in a booklet that was studied diligently by women interested in perpetuating and sustaining a beautiful tradition that is part of our common heritage. I also learned that the woman and her friends enjoyed reading about the work of UNWLA Branches and Regional Councils and that the articles were often an inspiration for their own programs.

The woman also explained that one of the issues most treasured by women in Ukraine was the special commemorative issue dedicated to the Great Famine. In connection with this, she told me a heartbreaking story. Finding a familiar name in one of the archival documents reprinted in the issue, she and her friends showed it to a woman with the same name, sparking a tearful response prompted by grief and terrible memories of terrible times.

During this conversation, I also discovered that materials from our commemorative issue about the Great Famine had been reprinted in *Zhinocha Dolia*. A very prestigious magazine, *Zhinocha Dolia* has a wide range of readers. The publication's interest in our publication is a welcome compliment and shows that our work is valuable and appreciated. While I welcomed the praise and the interest, I was saddened by the thought that many of our own members are far less enthusiastic about *Our Life* than their sisters in Ukraine, and that the comments we hear in our own community are often critical rather than supportive.

As I arrived at the hotel, I noticed a bus full of people, preparing to embark on an excursion. I had not been informed about the excursion, which was apparently by invitation only, with a guest list compiled by individuals who had not thought to include a member of the Executive Committee of Ukrainian World Congress, a member of the board of the Ukrainian World Coordinating Council, and a president of the largest women's organization in the United States. Although I joined those already on the bus, I was reminded once again about the divisive nature of the Ukrainian community. When WFUWO President M. Szkambara and her vice president disembarked while still in the city, I realized that I was not the only woman that had been so casually omitted from the excursion list. It was a poignant reminder that some individuals and organizations continue to practice exclusionary tactics against women and that the bias against women who serve as community leaders is a persistent and insidious problem that has yet to be overcome.

As it turned out, the destination was the country estate of President Viktor Yushchenko. When the bus arrived, the President greeted us and showed us his beautiful garden, his bee hives, and his magnificent collection of Ukrainian artifacts. When I asked how he had gathered so many magnificent art objects, he answered, "I have been collecting these objects for a long time. People were selling them. Even today there is

a bazaar where one can buy them.” Although it seemed fitting for Ukraine’s president to take such an interest in these art objects, I could not help but wonder what circumstances would cause people to sell such things and how many priceless and unique artifacts sold at this bazaar and others like it would be lost to private collections rather than displayed as national treasures in Ukraine’s museums.

Later we were invited to dine with President Yushchenko at a very large table that seated 40 comfortably. It was a beautiful feast during which everyone wished the President well and discussed numerous issues. I presented the President with greetings and salutations from the UNWLA and asked to relay the two wishes I had heard earlier at the round table discussion of young Ukrainian students from various universities: that Ukraine would need them after they graduated and that changes would be made in the infrastructure and policies of the country’s armed forces.

The IV World Forum in Ukraine was held from August 18 to August 20, concurrently with the Board Meeting of the Ukrainian World Congress, and I would like to thank the Ukrainian government for covering the cost of the three day forum, including hotel, food and transportation. The IV Forum began its work at Palats Ukrainy, with approximately 3,500 delegates representing 43 countries. This figure reflects what was reported in Ukrainian newspapers. Here in New York, the Minister of Foreign Affairs of Ukraine, Borys Tarasiuk, stated that 63 countries were represented at the IV Forum. It may take some time to verify the accurate number of delegates. Regardless of how many countries were represented, such international events are very important for Ukrainians because they provide opportunities for meaningful dialog and understanding between Ukraine’s citizens and the Ukrainian diaspora.

The President of Ukraine addressed those assembled at the Forum and was followed by M. Horyn, Chair of the Ukrainian World Coordinating Council; and Dr. A. Lozynsky, President of UWC. WFUWO President M. Szkambara was listed on the program as the next speaker. For some unexplained reason, she was unexpectedly replaced, and Jaroslava Chortianni, Chair of European UWC, spoke instead.

As the Forum agenda commenced, Ms. Szkambara proposed that I serve on the Nominating Committee and this motion was approved. While working in the Nominating Committee, I noticed that many countries were split on who should represent them. There were rumors from some groups that agents had been sent from other countries to sabotage the unity of these “hromady,” another sad note about the divisiveness in our community. During this session, the Presidium of the IV Forum membership to the UWCC was decreased from 16 to 11 persons, with two additional people added later. The UNWLA lost its seat in the Presidium.

During the Forum, many round table groups were convened. I will mention two that were of special interest to the UNWLA: the Great Famine round table and the women’s issues round table. Prior to the Forum, I had sent numerous emails requesting that the UNWLA be invited to participate in the round table discussion on the Great Famine. I was subsequently advised that the Holodomor round table would comprise professors and “other knowledgeable people.” During the session, I presented one of these knowledgeable people, a Norwegian scholar, with the commemorative issue of *Our Life* magazine. On the following day, he questioned the authenticity of the documents published in the issue.

Another incident that occurred that day was even more disturbing. An elderly lady started shouting that there were a lot of KBG agents in our midst who could talk about what happened in those days. Two men grabbed her and started dragging her from the room, proclaiming that she was mentally disturbed. I was compelled to protest and shouted, “Leave her alone!” This behavior was all too reminiscent of the Soviet regime, which silenced voices that said things people were not supposed to hear. The two men let go of the woman; she sat quietly the rest of the session. Both events made me aware that Russia’s handiwork was still at large: Russia still wants to silence those who speak of the Holodomor, even though there are documents signed by Stalin that prove it existed.

Guests and delegates at the Forum were asked to ensure that our respective countries proclaim the Holodomor a genocide. Everyone agreed that Ukrainian government should be the first to do so, although some countries, including the United States, have already done so. Ironically, during the commemoration of the 50th anniversary of the Great Famine, documents from the UNWLA archives were given to the Congressional Commission on Ukrainian Famine, the same documents whose authenticity was questioned at the

Forum by the distinguished professor from Norway.

During the women's round table, even though I was not on the official speakers' list, I presented greetings from the UNWLA and spoke briefly about our organization, sharing that the UNWLA was founded after the National Council of Women in Ukraine lost its membership in the International Council of Women in 1925. I also commented on the UNWLA's efforts, in international forums, to disseminate information about our enslaved sisters and mentioned my own role in making certain that today's Ukrainian women were not excluded from the international arena. Before the International Council's General Assembly in Perth, Australia, a meeting was held at the Kyiv Mohyla Academy, attended by representatives of all the women's organizations in Ukraine. It was at that meeting that I proposed that the President of National Council of Ukraine should invite the next General Assembly to be held in Kyiv. I lobbied very strongly in Perth for the support of Ukrainian women and am happy that the results were so positive and so gratifying. I am also proud that the UNWLA's work on behalf of Ukraine's women has been so outstanding for so many years.

At the IV Forum, all the National Presidents of Ukrainian organizations represented received Presidential Awards, with the exception of the UNWLA. We were, however, invited to the Ministry of Foreign Affairs to speak with Foreign Minister Borys Tarasiuk.

While in Kyiv, I was invited to take part in a television program aired on Canal 5; I was under the impression that it would be an interview about the UNWLA. Unfortunately, it turned about to be a nasty experience with people whose primary purpose was to insult and discredit the people participating in their program. Some of the questions that were posed to me are worth listing in this report:

Ms. Chortianni, who had replaced WFUWO President Maria Szkambara as a speaker as the IV Forum opened, had said that there is no intelligentsia in Ukraine. I was asked, "Is not our President intelligentsia?" My answer was that I did not wish to make any comments on Ms. Chortianni's words and that they should invite her to the show to explain what exactly she had meant by these words. I added that there are many highly educated people in Ukraine—writers, poets, scientists and others—but there are no groups that call themselves "intelligentsia." I was also asked, "Were you unhappy about the coalition formed by the President?" I responded that I was disappointed but that, as Lilia Hryhorovych, Deputy of Verkhovna Rada, had explained during the WFUWO meeting, it was a necessary part of the political process and that those not directly involved in the process may not be qualified to sit in judgment. There were many other inflammatory questions posed to me, and I tried to answer them politely and accurately. I think I did. The last question was "What do you wish for Ukraine at this time?" I answered that I hoped that the newly formed coalition would not turn out to be another Pereyaslavsky Dohovir.

The following day was a wonderful contrast. We attended a concert, and young people approached me and congratulated me on the way I had handled the interview and the interviewer. They were especially appreciative about the wish I had expressed.

First Lady Kateryna Yushchenko with Atena Pashko at unveiling of Viacheslav Chornovil Monument

On August 22, I attended the premier of a film about the life of the late Viacheslav Chornovil. After the screening, there was a reception during which I had the honor to meet the actors and the film's producer, Volodymyr Onyszenko. On August 23, I attended the unveiling of the Viacheslav Chornovil Monument. Ukraine's President and First Lady attended the event, and the President addressed the audience. Other speakers included Borys Tarasiuk and Atena Pashko, Mr. Chornovil's widow. On behalf of the UNWLA, I placed a basket of flowers at the foot of the life-size bronze statue.

On August 24, the 15th anniversary celebration of Ukraine's independence began with a service at St. Sophia Cathedral. Bells in all the churches in Ukraine were rung at the same time. At the cathedral, clergy representing 20 Christian denominations spoke of peace, respect, and honor. Candles were lit in a solemn ceremony. After the church service, President Viktor Yushchenko spoke to the people on the Maidan. The current uncertainty about the political climate in Ukraine was reflected by the lack of applause from several of the cabinet ministers. A choir sang during a brief program, which was to have included a parade. Because of the Russian plane that crashed in Ukraine, the President proclaimed a day of mourning, and the parade and other scheduled events were canceled. The following day, a reception was held in the gardens of St. Sophia. Many ambassadors, distinguished guests from around the world, clergy, rabbis, and guests from the Forum attended. I attended as well.

On August 25, I attended the blessing of the monument in Kruty, which honors the 280 young heroes who gave their lives for Ukraine in January 1918 while fighting Soviet forces advancing on Kyiv. President Yushchenko and many ministers and deputies were present at this event.

I spent September 1 through September 3 with Anamah Tan, the president of the International Council of Women, attending meetings and occasionally serving as her interpreter. On the eve of September 4, we were invited to the Kyiv City Hall for a concert and reception. The concert, featuring classical music and dancers, was lovely, as was the reception, which showed the hospitality and graciousness of our Ukrainian hosts. For some guests, the event was slightly flawed by the number of speeches, which were delivered in Ukrainian and then translated into English.

I would like to congratulate the President of the National Council of Women of Ukraine, Iryna Holubyeva for the wonderful work she has done. The Paris office of the International Council of Women had brought everything necessary for the General Assembly on their computer, to be reviewed by the ICW president and printed for distribution. When we met on Friday, September 1, I discovered that nothing had been printed. I almost fainted. Nothing like this had ever happened at previous ICW General Assemblies, and I was afraid that it would make Ukraine's women look incompetent. The Ukrainian women did not share my anxiety. They approached the work calmly, asking the ICW president when the materials would be ready and when they would be needed. Amazingly, everything was finished on time. I was extremely proud. There were many programs and receptions, and the international delegates were very happy and impressed, although there was some criticism of the speakers on the Ukrainian panel—there were 11 speakers and the panel was timed for one and a half hours, an almost impossible feat. The program ran overtime, partly because some speakers did not listen to those who spoke before them and repeated the same things. The afternoon session was better; the speakers were younger women who relayed their information more succinctly and without redundancy.

The reports from the National Council of Women presidents were an integral part of the General Assembly. Australia's delegation included the Christina Syvenka Bailey, president of Soyuz Ukrainok of Australia, and the NCW president of Australia invited her to give a brief presentation about her organization. It was a wonderful gesture that was most appreciated by our Ukrainian hosts. As Proxy President for the National Council of Women /USA, I spoke of the work of NCW, the history of why the UNWLA was formed, and our achievements over the past 81 years. I also presented a report in my capacity as the main UN liaison for the ICW.

On Sunday there was an interdenominational prayer service. After the prayer service, we were entertained by young children who danced and sang and charmed everyone. That evening, an elegant reception was held at the Presidential hotel. During this event, the title of Honorary President of the ICW General Assembly was bestowed upon Ukraine's First Lady Kateryna Yushchenko. As the festivities were drawing to an end, ICW President Anamah Tan amused everyone by commenting that she has never kissed a loaf of bread so many times as she had in Ukraine.

Letter to the Editor

Ms. Stadnychenko,

I was very disappointed to read your editorial in the July-August issue of *Our Life*. I did not expect to see a denunciation of free speech in this publication, especially in the same issue celebrating the life and work of Ivan Franko.

Your example of the evils of the media was Duranty's lies about the Great Famine. Those words were believed because the Soviets had a stranglehold on all forms of speech. And you believe the governments of United States and Ukraine should have the same complete control of newspapers, radio, and television?

The story you quote sounds like a Republican operative of the White House, casting the media and the ACLU in an absurd hypothetical situation castigating George Washington. There was dissent during the Revolution, and there were different opinions. Blood was shed over these ideals. And it was decided all opinions should be heard. Who would you choose to filter reality?

I remember vividly a large painting on the walls of the Franko Museum. It shows Franko resting on the road to prison. The authorities tried to silence his voice many times. But he did not give up. The proof of that is the display case of his amazing output of writings. He is remembered today, not because he allowed someone else to shape his thoughts and actions, but because he looked for truth and shared his ideas with the world.

I usually enjoy your publication, but I must voice my surprise and sadness at seeing these sentiments belittling free communication. We need better journalism, not less.

Sincerely,
Oli Landwijt

Response from the Editor

Dear Ms. Landwijt,

We are always happy to hear from our readers and appreciate comments about materials published in *Our Life*, and I begin this response by thanking you for taking the time and effort to write and share your thoughts and opinions with us.

To clarify for other readers the contents of your letter as well as the contents of my response, I would first like to explain that the material you found objectionable was not an editorial written by me but was part of UNWLA President Iryna Kurowyckyj's monthly message, "From the Desk of the President." Because you expressed specific concerns about the tone and thoughts published in this magazine, it also seems logical to share with readers that segment of the president's message that prompted you to write:

In many ways, Ukraine's evolution into a democracy is more difficult than the evolution experienced by the United States. Ironically, one of the things that makes this true is modern technology, a free press, and free speech. I would like to share with you a story that was told to a group of women by a reporter that described the blessings and hindrance of today's media, which disseminates news as fast as it takes to switch on a light. He commented, "If during the War of Independence George Washington had the media as it is today, we would not have won the war. Everyone would protest that Washington was leading the soldiers through snow storms and icy waters and their bodies were getting frost bitten. There would be protests and the Civil Liberties Union would sue the leaders that led the fight for freedom."

If we apply these thoughts to Ukraine, we see that some of the difficulties the country is experiencing involves a media that is free to write what it chooses. The country's journalists and reporters are experiencing the new-found freedom to voice their opinions. Many have not yet acquired the experience or wisdom to do so responsibly, objectively, or proactively. Many have not yet learned that, in a democratic world, people (even journalists and reporters) must take some responsibility for their deeds and words. Ironically, this is true even in long-established democracies like the United States, where many in the media have crossed the lines of decency, accuracy, and integrity in the name of journalism. As Ukrainian Americans, for example, we all know the story of the spurious dispatches about the Great Famine that W. Duranty submitted to the New York Times.

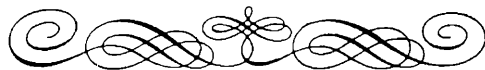
You suggest in your letter that Duranty's lies about the Great Famine were caused by the Soviet stranglehold on free speech. Our response to this contention is that Mr. Duranty was not a Soviet journalist, but a journalist writing for *The New York Times*. Moreover, other journalists, working under similar conditions and in the same environment as Mr. Duranty were not deterred by the Soviet stranglehold on free speech; they reported the truth and felt duty-bound and honor-bound to do so, regardless of how much they stood to lose in the process. Your analogy concerning Ivan Franko indicates that such journalistic integrity is not only possible, but can and does exist, even under the most repressive governments.

In her article, President Iryna Kurowyckyj cited a quote from a contemporary reporter who spoke of "the blessings and hindrance of today's media," a quote that cannot be construed as a condemnation of journalists but rather as a realistic assessment of the fact that reporters, like most other people, are often motivated by a number of things. This sometimes includes a self-serving agenda, a quest for a Pulitzer Prize or simply the limelight, or the desire and commitment to inform others, accurately and truthfully, about events or circumstances they observe. Mr. Duranty's motivation, for example, has often been construed as a self-serving mechanism that permitted him access to high-ranking members of the Politburo and other perks that journalist such as Malcolm Muggeridge and others, whose reports about the Great Famine were truthful, were denied. The quote in no way suggests that Ukraine or the United States should "have the same complete control of newspapers, radio, and television." It suggests, instead, that professional journalists (and perhaps the Civil Liberties Union) should consider a measure of self-control, self-regulation, and self-discipline.

This is not to suggest that governments should be the arbiters of reality. But neither should journalists whose principal agenda is to attack everyone or everything indiscriminately merely for the sake of sensationalism or to spark controversy where none may exist. The true arbiters of reality should be journalists like Franko, or Muggeridge, or G. Gongadze, or any of the host of current reporters and correspondents whose mission is to report "reality" truthfully, objectively, and with a sense of decency that eschews yellow journalism or what can only be called "tabloidism."

In the second paragraph cited above, Mrs. Kurowyckyj makes this distinction quite clear: ". . . in a democratic world, people (even journalists and reporters) *must take some responsibility for their deeds and words* . . . even in long-established democracies like the United States, where many in the media have crossed the lines of decency, accuracy, and integrity in the name of journalism." In other words, reality is reality. When reality is distorted, either by governments or by a free press that considers "freedom of the press" to mean the freedom to lie or report a reality that is based on insinuation rather than fact or innuendo rather than objectivity, it is no longer reality. It remains reality only if its arbiters are committed to the truth, not some slanted version of the truth (left or right). Thus, as you note in the concluding paragraph of your letter, "We need **better** journalism, not less." Both President Iryna Kurowyckyj and I agree wholeheartedly with this statement.

Sincerely,
Tamara Stadnychenko

The Metabolic Syndrome

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Medicine is an evolving science. In the past, most doctors focused on diagnosing and treating an individual disease. More recently, doctors have recognized that an individual disease is often only a piece of the human health jigsaw puzzle and that that individual diseases, put together, create a syndrome. Thus, the mainstay of the practice of medicine today is a focus on the unique emerging aggregation of diseases-syndromes.

One such syndrome is the metabolic syndrome (also known as Syndrome X, dysmetabolic syndrome or insulin resistance syndrome). The metabolic syndrome is actually a cluster of risk factors that can be present in a single individual. It is estimated that this cluster (or several of the factors that comprise this cluster) now affects approximately 50 million people in the United States. These individuals are at an increased risk for development of diabetes and major cardiovascular disease, but many of them are not even aware that they have this syndrome. The presence of at least three of the following risk factors clinches diagnosis of the metabolic syndrome:

- A waistline of greater than 40 inches in males and 35 inches in females;
- Blood pressure of 130/85 or greater or if you already are being treated for hypertension;
- Fasting triglycerides (a fatty substance in the blood usually tested with a complete lipid profile panel) of 150, or more or if you already are on medications for elevated triglycerides;
- Fasting blood sugar of more than 100, or if you already are being treated for diabetes;
- HDL (High Density Lipoproteins—also obtained from the blood with a complete lipid profile panel) of less than 40 for men and less than 50 for women, or if you are taking medications for treatment of low HDL.

The root causes of the metabolic syndrome include genetic predisposition, obesity, and lack of physical activity, and treatment consists of targeting these root causes. The preferred method to reduce insulin resistance in obese patients is weight loss and increased physical activity, something that most of us already recognize as a common sense approach to staying healthy. Both losing weight and increasing physical activity help in risk reduction and can make a big difference in current and future health status.

The other obvious treatment recommendations include blood pressure control, triglyceride control, blood sugar control, and addressing something referred to as the "prothrombotic state." Abnormal levels in any of these sets the stage for potentially tragic results by predisposing the human body to additional complications, specifically blood clot formation. This, in turn, can lead to heart attacks as well as strokes. Currently preventive measures for this cascading effect include a low dose aspirin regimen, sometimes in combination with a medication called Plavix.

If any of the risk factors noted above apply to you, discuss these issues with your physician and formulate a treatment plan. Although most success is achieved through pharmacologic interventions, the greatest benefit comes from reversing the tendency to obesity and inactivity by actively controlling what and how much you eat and by getting off the couch and exercising. Your doctor can help you make the adjustment to a new and improved lifestyle and will help you design a nutritional and exercise program that is appropriate for your age, gender, weight, and general health status. No time like the present, so get going.

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Катерина Ющенко.

Дорогі союзьнянки та читачі журналу!

У цьому числі журналу бажаю поділитися з Вами поїздкою в Україну, де я перебувала від 14 серпня до 12 вересня.

Спершу бажаю подякувати авіалінії “АероСвіт” за сприяння моїй подорожі. Переглядаючи ціни інших ліній, мушу сказати, що “АероСвіт” має найкращі умовини. Особливу подяку висловлюю Миколі Кравцеві, Генеральному менеджеру “АероСвіту”.

Кошти подорожі, оплата готелів упродовж перебування в Україні, реєстрація на Генеральну Асамблею Міжнародної Ради Жінок я заплатила особисто, що винесло около 3,000 дол.

На Генеральну Асамблею МРЖ прибула як делегат перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон, яка також особисто заплатила всі кошти, пов’язані з цією імпрезою.

Річні наради СФУЖО проходили від 15 до 17 серпня в Будинку Письменника.

15 серпня відбулося засідання Європейської конференції Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, якою провадила заступниця голови СФУЖО Лілія Чекальська з Естонії.

Наступного дня наради СФУЖО відкрила її голова Марія Шкамбара. Вона прочитала порядок нарад, який прийнято без змін. Звітували голова і члени Управи СФУЖО та голови складових організацій. Упродовж нарад ми вислухали багато “круглих столів”, згадаю декілька: “Сучасний стан родини в Україні та доля заробітчана” і “Збереження української молоді”, пляни праці, запити та дискусія. Під час нарад загостив голова СКУ д-р Аскольд Лозинський – привітав учасниць нарад та побажав успіхів у їх проведенні. На наради загостила Еля Процюк, яку ми в Нью-Йорку недавно відпроваджували на сталий побут в Україні.

Обговорили, як українська діаспора відзначатиме 75-ліття Голодомору. Пригадала я про проект СУА відносно книжок у бібліотеках, який прийняв СКУ.

Присутні на нарадах взяли участь у частині похоронних відправ за покійну Надію Світличну.

Для мене особисто було цікаво слухати звітів голів новостворених організацій. З круглих столів мені найцікавіше було слухати молодь України і дізнатися, що їх турбує в рідній державі, а саме: чи буде після закінчення університету Україна готова використати їхні таланти, чи молодь і даліше муситиме виїздити за кордон, як і їхні попередники? Друге – їх турбує військова служба, яка надалі є

радянська, і їхні колеги часто не знають чи витримують фізично та ментально. Це велике горе бути патріотом на власній землі.

Нас гарно гостили членки СФУЖО полуденками та вечірніми прийомами, за що висловлюємо їм ширю подяку. Прикро, що членки, які зголосилися бути делегатами, не прибули на засідання. Це спричинило організаторам додаткові кошти на харчування.

Висловлюю подяку голові СФУЖО Марії Шкамбарі за її великий вклад в організування річних нарад та цікаве і ділове їх проведення. Відколи Річні Наради СФУЖО проходять на європейському континенті багато делегатів із різних країн Європи беруть участь. Це і є позитивне явище, бо маємо нагоди спілкуватися та вислуховувати їхні успіхи і турботи.

Наприкінці засідання підійшла до мене жінка, яка жалілася, що не отримує наш журнал. Вона розказала, як в Україні використовують матеріали з журналу: всі взори витинають, копіюють і з'єднують в брошуру та роздають членкам. Із журналу, присвяченому 70-літтю Великого Голоду, вирізали посвідки осіб, які отримали допомогу в тому часі, та показали людям із такими прізвищами, при тому зустрілися з дуже сумною ситуацією, бо старенька жінка несподівано почала плакати, тяжко було сказати чому. Просили, щоб ми надалі пересилали "Наше Життя".

Слова однієї членки: "Ми вчимося, як працювати в організації, від Ваших відділів і округ, а всі повідомлення про Вашу діяльність нам допомагають творити свої програми. Мусимо подумати, як зарадити, щоб придбати фонди, та знову повернути їм наш журнал, особливо східній частині України. Жінки з України підходили до мене та висловлювали подив, читаючи про працю СУА. Наші почини часто не оцінюємо, все краще бачимо за парканом.

Це вже питоме в українському народі, і не грає ролі, де ми проживаємо.

Рівно ж у журналі організації Олени Теліги "Жіночий Світ" ч. 3-4 2005 р. на сторінках 29-31 використано матеріали з журналу "Наше Життя" про Голодомор і зазначено, що це матеріал із журналу СУА. Це велика похвала для нас, бо журнал Олени Теліги має широкий обсяг читачів. Ми самі не бачимо і не оцінюємо вартість офіціозу СУА, який нам приносить славу. Ми затримали висилання журналів в Україну через великі кошти оплати пошти, а там була велика реакція та прохання присилати їм наше видання.

Наступне свято – це IV Всесвітній Форум Українців. У першу чергу хочу подякувати Уряду України за триденну оплату учасникам готелю та харчування. Про IV Форум багато написано в пресі, тому буду подавати про справи, які стосувалися нашої організації і мене особисто. Мене, як члена президії, було поміщено з цілою управою УВКР в готелі «Україна». Після закінчення СФУЖО, я під'їхала до готелю, бачу – певна частина делегації сідає в автобус. Питаю голову СКУ д-ра А. Лозинського, чи моє ім'я є на листі до цієї прогульки. Переглядають список – немає. Питаю чому, для члена Управи УВКР повинно бути. Д-р Лозинський запрошує до автобуса, і я це роблю, але не знаю, де ми їдемо. По дорозі голова СФУЖО і її заступниця висідають, ми їдемо далі. Бачу – доїжджаємо до дачі Президента Ющенка. Спочатку я була огірчена, що моє ім'я опущено, але в автобусі були й інші люди, не внесені у список.

Уже в Нью-Йорку я довідалася, чому Голова СФУЖО висіла з автобуса, бо її також не повідомили про цю прогульку, і вона не мала часу перенестися в готель, а мусіла зробити це до вечора. Прикро, що голова СКУ чи генеральний секретар не повідомляли членів Президії СКУ про різні пляни, які рівночасно були в управі УВКР. Виглядало, що всі засекречення стосувалися жінок.

Президент Ющенко гарно вітав прибулих, показував свою пасіку, город та чудові експонати народного мистецтва, які є в його колекції. Запитую, як це сталося, що в нього така велика колекція. Президент пояснив, що віддавна збирав по цілій Україні ці цінні експонати, їх люди продавали, і ще донині є ярмарок, де можна купити такі речі.

Усі присутні мали гарну нагоду повечеряти за великим столом із Президентом України, достойними гостями та делегатами. Д-р Лозинський підніс тост за жінок, підкреслюючи, що потрібно вживати ім'я по мамі, а не по батьку, і порівняв, що козаки брали портрет св. Матері з собою, коли їхали на Січ, та що слово Січ – жіночого роду. Він подав інші порівняння про пошану до жінки. Іронія в тому, що д-р Лозинський не практикує того, що говорить. Не все погоджуюся з головою СКУ, але в

цьому випадку стовідсотково. Присутні вечора вітали та висловлювали потреби та бажання Президенту, і я також передала привіт від США і бажання молодих українок, які раніше виступили в дискусії при “круглому столі” на Річних Нарадах СФУЖО, а саме: використання їхніх талантів після закінчення університетів та про те, що турбує молоду Україну, особливо патріотів відносно обставин у війську. Це був незабутній вечір для кожного з нас.

Наступного дня відбулося урочисте відкриття IV Форуму в Палаці Україна, на яке з’їхалося 3,5 тисячі делегатів і гостей з 43 країн світу, – таке число подано в українському часописі. Коли прибув міністер закордонних справ України Борис Тарасюк і виголосив доповідь в Українському Інституті Америки, то подав, що присутніх було з 63 країн світу. Можливо, що за якийсь час ми довідаємося точне число.

На форумі виступили голова УВКР Михайло Горинь, Президент України Віктор Ющенко, голова європейського СКУ Ярослава Хортіяні.

При відкритті сталася велика кривда голові СФУЖО – вона мала виступити одразу після голови СКУ, але її не покликано взагалі до слова.

Рівно ж хочу привітати Голову СФУЖО з нагоди отримання Президентської нагороди.

Голова СФУЖО Марія Шкамбара запропонувала мене до Номінаційної комісії, саме там я довідалася, що багато українців у різних країнах світу не можуть співпрацювати, були випадки, де, як виявлялося, приїжджали підставлені люди, щоб розсварювати громади. Зменшили Президію УВКР на 11 членів, а пізніше додали до 13. США втратив своє місце в президії УВКР. Перед форумом я вислала численні звернення електронною поштою стосовно жіночої сесії та сесії Голодомору. Однак конкретної відповіді не було від жадної групи, сесією про Голодомор не були зацікавлені, що діялося у тих часах в Америці, особливо в жіночій організації. Професору зі Швеції, який виступав на сесії Голодомору, я передала журнал “Наше Життя”, присвячене жертвам Голодомору (листопад, 2003 р.), де містяться документи про працю США під час Великого Голоду, а наступного дня він заперечував автентичність цих документів, без жодного дослідження, мабуть, тому, що їх видано в Америці. Ці документи США передав комісії дослідження Голодомору в Конгресі США.

Цікавий був момент на сесії Голодомору, коли старша жінка встала і почала кричати, що серед присутніх є багато КГБістів: мовляв, як можна перед ними розказувати, що діялося в тих роках. З місця взяли її чоловіки і хотіли випроводити з залі, кажучи, що вона психічно хвора, так чисто по-радянськи. Це мене спонукало застановитися – може, справді там були люди-післанці з Москви, щоб почути, хто і про що говорить. Москва дуже не хоче, щоб Україна визнала Голодомор як Геноцид, незважаючи на документи, які свідчать, що Сталін підписав указ про знищення українського народу. Зверталися до іноземних репрезентантів, щоб їхні уряди визнали Голодомор як Геноцид української нації. А коли Україна це зробить?

Відносно жіночої сесії – я була під вражінням, що нею буде проводити М. Шкамбара, яка є

*Гості бенкету Міжнародної Ради Жінок.
Перший ряд, ліворуч: Н. Даниленко, А. Пашко.
Другий ряд, ліворуч: О. Фаріон, М. Богай, І. Куровицька,
М. Богачевська-Хом'як, М. Федак.*

друга заступниця голови УВКР. Однак так не сталося, зі списку видно було, що мало виступів із діаспори. Помимо того, що мене не було в списку, я передала привіт під час жіночої сесії від США і підкреслила, що США створився, коли НРЖ України стратила свою приналежність в Міжнародній Раді Жінок у Вашингтоні 1925 р., столиці США, і саме на конференції в Києві “Жінка і демократія“ я, як президентка НРЖ/США, передала статuti трьох Національних Рад і запропонувала, щоб створили Національну Раду Жінок України. Це було 1995 р. Перед Генеральною Асамблеєю МРЖ в Перті, Австралії, відбулася зустріч в Києво-Могилянській Академії, де були присутні голови жіночих організацій України. На цій зустрічі я звернулася, щоб членські організації дали мандат голові НРЖ України Ірині Голубевій запросити відбутти чергову Генеральну Асамблею Міжнародної Ради Жінок у Києві, що і сталося.

На Форумі всі центральні організації одержали Президентські нагороди. США не одержав нічого, бо для них ми не є центральна організація.

Нас було запрошено до Міністерства закордонних справ України, де ми обговорили багато справ відносно закордонного українця. Ці спілкування проводив Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк, після якого відбулася перекуса.

Мене запросили взяти участь у програмі на телебаченні п'ятого каналу. Це була досить контроверсійна програма. Я сподівалась, що це буде інтерв'ю, і погодилася, не знаючи, що там хочуть кожного понизити і образити. Минулого року та сама людина атакувала голову СФУЖО, але, на жаль, М. Шкамбара не остерегла нас перед ними, щоб не брати участі у їхній програмі, і я так попала в халепу. Мій опонент – українець з Сибіру – постійно говорив про червону рибу, а я не розуміла, про що йому ходить і не реагувала на його коментарі.

Хочу подати кілька питань, які коментатор ставив мені: “У виступі п. Хортіяні було сказано, що Україна не має еліти – чи Президент України не є еліта – чи Україна не має еліти?» Я відповіла, що не бажаю коментувати слова пані Хортіяні, прошу запросити її на свою програму. Під час півгодинної програми було багато нечемних коментарів відносно діаспори. Запитав чи діаспора була розчарована президентською коаліцією. Моя відповідь була «так». Але коли депутат Верховної Ради України Лілія Григорович на засіданні СФУЖО виявила цю потребу, ми погодилися: якщо потрібно об'єднати Україну і це добре для Президента, то добре і для нас. На закінчення ми могли висловити побажання. Моє бажання було, щоб новостворена коаліція не була ще одним Переяславським договором.

Наступного дня на концерті в оперному театрі на виставі “Сміються, плачуть солоні...” молоді люди підходили і мені gratулювали, що я встояла і дуже гарно закінчила.

22 серпня мала шану бути на прем'єрі фільму про період ув'язнення В'ячеслава Чорновола “Той, хто пробудив Кам'яну державу“ в Будинку Кіно. Після висвітлення фільму відбувся прийом, на якому я запізнала автора сценарію і режисера Володимира Онищенка та багато цікавих людей, пов'язаних із фільмом.

23 серпня взяла участь у посвяченні пам'ятника В'ячеславу Чорноволу, який стоїть в престижному місці на вулиці Грушевського, недалеко від Верховної Ради. Постаць В'ячеслава Чорновола вилита з бронзи, на повен зріст, автор проекту скульптор Богдан Мазур. Там були Президент України з дружиною та багато інших достойних людей, які виступали після Президента, – голова Руху, міністер закордонних справ Борис Тарасюк та інші. Від США я поклала квіти.

23 серпня було посвячено Меморіал-пам'ятник 280 юним героям, котрі в січні 1918 р. ціною власного життя зупинили більшовицькі навали на кілька днів під Крутами. Художник Анатолій Гайдамака мав ідею, щоб пам'ятник символізував студентство Київського університету, а саме – червону колону. Пам'ятник достойний. З Лілею Григорович і її чоловіком Василем я мала шану бути учасником посвячення пам'ятника загиблим під Крутами.

Святкування Незалежності 24 серпня розпочалися молитвою в Соборі Св. Софії. Дзвонили дзвони, і я з преси довідалася, що в той самий час дзвонили в кожній церкві в Україні. Спільну молитву за Україну провели у Софійському Соборі майже 20 християнських конфесій, які діють на території України. Закликали до миру, злагоди, взаємопорозуміння і поваги. На Майдані присутні мали нагоду бачити, що діялося в Соборі на екрані. Стояла я коло Президента України і СКУ завдяки

Олена Процюк.

Лілі Григорович, бо там були призначені місця для депутатів, і я мала нагоду засвітити свічку в Соборі з достойними особистостями – духовними і урядовими.

Після цієї церемонії всі вийшли на Майдан, де виступив Президент України з 20-и хвилинною промовою. Почав такими словами: “Ми стали народом, прагнемо і маємо стати нацією. Абсолютна більшість нас вважає себе патріотами України і пишається своїм громадянством, своїм гимном, прапором та гербом. Україна навчилася демократії, українці навчилися шанувати одне одного. Але перед нами — довгий шлях до мети”.

Відтак на Майдані співав хор. На жаль, обсервуючи депутатів та міністрів, мало хто бив «браво» на його слова.

З огляду на російський літак, який впав на території України, Президент оголосив жалобу, і тому не відбулася парада музичних військових оркестр. Багато було незадовольнень, бо люди, які прибули здалека на святкування, мусіли повертатися додому, не побачивши цілої програми.

Відбувся Президентський прийом в городі св. Софії, на який було запрошено багато дипломатів, репрезентантів із релігійних інституцій та деяких делегатів з форуму і гостей. Очевидно про моє

запрошення подбала депутат Верховної Ради України Лілія Григорович.

Під час трьох днів я відвідала Одесу та Умань, – це була справді цікава екскурсія.

Від 1 до 3 вересня працювала з президенткою Міжнародної Ради Жінок Аманат Тан та часто була її перекладачем. До делегації США входила Оксана Фаріон.

Перед офіційним відкриттям у понеділок увечері відбувся прийом в приміщенні мера міста Києва.

Мистецька програма була гарна, однак, коли почалися промови, то їм не було кінця. Ця сторінка дуже заваджає Україні. Прийом було достойно і елегантно приготовано. Пригадую з інших прийомів, коли Конгреси відбувалися в різних країнах світу під час Генеральної Асамблеї, ми мусіли бігти щось перекусити. Україна в тому випадку є дуже гостинна.

При цій нагоді хочу особливо висловити велике признання за проведення цієї чудової імпрези голові Національної Ради Жінок України Ірині Голубевій та її комітетові, який працював так інтенсивно.

Коли працівники канцелярії Міжнародної Ради Жінок прибули з Парижа, всі звіти, програми та інші документи були ще в комп’ютері, які мала переглянути голова МРЖ і передати до друку, хоча термін надіслання всіх звітів був 15 березня. Я справді злякалася, коли ці жінки зможуть усе зробити, ще ніколи такого не було, щоб тримати документ до останньої хвилини. Однак шановні члени комітету усміхнулися та питали, на коли потрібно, то й буде готове, – і так воно й сталося. Програма, резолюції, звіти, яких було безліч, усе було на час доставлено. Некажучи вже за програми нарад та запрошення на прийоми, які відбувалися кожного вечора після ділової сесії. Все було елегантно і достойно представлено. Вони зуміли показати Україну в найкращому світлі. Делегація мала нагоду гостювати в різних частинах Києва. Про це всі розказували з захопленням наступного дня.

Були і негативи, про які говорили мені члени делегації Генеральної Асамблеї: мовляв, коли соціалістки доб’ються до слова, то говорять без кінця, і всі говорять про те саме, не слухають одне одного, – це дуже вразило міжнародних делегатів. Рівно ж мати 11 панелістів, які мають виступити за 1½ години, неможливо, так що ця сесія було дуже затягнуто. Делегати ствердили, що ця частина залишилася ще з Радянського Союзу.

У наступній сесії виступали молодші жінки, хоч було їх багато, однак мали інший підхід до виступу. Саме це є позитивним явищем, і саме вони є майбутність України.

За всі роки, що я беру участь у Генеральних Асамблеях Міжнародної Ради Жінок, уперше мала

нагоду побачити, як елегантно поступила президентка Національної Ради Жінок Австралії, коли після свого звіту запросила до слова голову Союзу Українок Австралії, яка була в її делегації, Христину Сивеньку-Бейлі. Як головна репрезентантка МРЖ до ООН, я звітувала двічі. Спершу, коли були звіти ООН делегації, а потім, як (проксі) Президент США, я мала нагоду розказати, як саме СУА створилися у 1925 р. і про нашу працю впродовж 81 років існування.

У своєму слові я пригадала, як мене атакували австралійці відносно перебування в Україні через Чорнобиль, а інші – про нестабільний уряд, і я сказала, що бачу задоволені обличчя делегації із Генеральної Асамблеї у Києві.

У суботу відбувся святковий бенкет у Президентському готелі, в якому взяла участь Перша пані країни Катерина Ющенко. Вона була Почесною головою Генеральної Асамблеї. У розмові з Першою панею України Катериною Ющенко я запитала, чи голова Національної ради жінок України звернулася до неї, щоб вона була Почесною головою цієї імпрези, бо так водиться, що кожна дружина Президента завжди була дотепер Почесною гостею. Про це я повідомила її аташе, щоби пригадали організаторам, що так водиться. Це була дуже елегантна подія: Катерина Ющенко гарно виступила – вітала делегатів з 44 країн світу та бажала дальших успіхів у їхній праці. Оксана Фаріон і я мали нагоду привітатися з Першою Панею України.

У неділю відбулися молитви всіх віровизнань, а опісля виступ молоді.

У козацькому одязі виступили маленькі хлопчики й співали “Гей там, на горі, Січ іде“ та дві групи колективів молоденьких дівчат у полтавських і гуцульських строях. Вони так красно співали і танцювали, що всі були зачаровані.

Кожного дня під час обідньої перерви була відкрита крамничка, до якої делегати привезли експонати, нею опікувалися членки Жіночої Громади. На жаль, вклад Союзу Українок України був мінімальний, як і інших жіночих організацій України.

Голова МРЖ сказала, що ще ніколи не цілувала стільки разів хліб, як у Києві.

У понеділок делегати роз’їжджалися по різних містах України та до інших країн. Для мене це була довгоочікувана подія. Можна сміло сказати, що тим СУА закінчив своє завдання, розпочате 81 років тому.

Кожний форум є найкращою нагодою взаємно познайомитися, поділитися радощами і турботами та визначити дальші теми.

Бажаю закінчити звіт словами: Слава Україні! Слава українським жінкам!

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК ПІД ЯЛИНКУ РІДНИМ І ДРУЗЬМ В УКРАЇНУ

передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”, подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **203 Second Avenue, New York, NY 10003**

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума
“Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ОКРУГА НЬЮ-ЙОРКУ ПРОВЕЛА ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ НА СОЮЗІВЦІ

13 серпня в прекрасний серпневий день чарівна Союзівка у Кергонксоні, Н.Й., гостинно приймала членок Союзу Українок Америки Округу Нью-Йорку. Довголітню традицію проведення Дня союзянки активно підтримали і цього року.

Зранку учасники свята були присутні на Богослуженні в місцевій церкві, опісля – господарі свята членки 89-го Відділу СУА гостили всіх смачним полуденком.

Прекрасні краєвиди американських “Карпат” приваблювали гостей своїми чарами. Кожна доріжка тут знайома, спогади линули на рідну Україну, де колись ходили такими ж пляями і полонинами.

Мистецьку частину свята відкрила голова Окружної Управи СУА Нью-Йорку Надія Савчук, яка окреслила мету Дня союзянки – підтримувати товариські зустрічі між членками СУА. Вона сказала: “Членки нашої організації віддано працюють в різних ділянках, у яких бере участь наша організація, це все переважно харитативного характеру: допомога сиротам, “Бабусям”, хворим, молоді, інвалідам та ін. Уся ця допомога здебільшого йде в Україну, бо всі уболівають за її долю і стараються підтримати, щоб вона стала на свої ноги і була на рівні з європейськими державами.

Щоб організація існувала і мала змогу виконувати свої назначені пляни, потрібний доплив нових кадрів. Отже, ми закликаємо жіноцтво, яке ще не є нашими членками, вступати в нашу ряди і також бути гордими, що належать до такої відповідальної і корисної організації, яка називається Союз Українок Америки.”

Надія Савчук подякувала управі Народного Союзу і зокрема управителеві Союзівки Несторові Паславському за надання приміщення та працівницям Соні й Олесі за добру обслугу для союзянок.

Заступниця голови СУА для справ зв’язків Маріянна Заяць від імени Головної Управи СУА привітала учасників Головної Управи СУА і побажала всім приємного відпочинку.

Членки 83-го Відділу СУА. Ліворуч: А. Гірняк, Н. Дума, А. Саф’ян, О. Лопатинська, Н. Савчук.

Змістовний і цікавий концерт організувала культурно-освітня референтка Окружної Управи, голова 127-го Відділу СУА Світлана Махно, яка професійно декламувала чудові поезії про Україну. Ансамбль “Українська родина” розважав присутніх ліричними та жартівливими піснями. Їх доповнив виступ вокального тріо “Троянда” у складі Лариси Гуглович, Галини Мельник і Люби Ткачук. Гуморески Павла Глазового у виконанні Наталки Турчак викликали щирі усмішки в залі. Христинка Махно задушевно виконала пісню “Ластівка”. Неприхований інтерес викликав сімейний ансамбль подружжя Легких “Річеркаре” (“Пошук”) виконанням української барокової музики XVII ст. Уміло провела пісенний конкурс членка 1-го Відділу СУА Стефанія Лопух.

Велику і малу льотерію підготували і провели Анна Саф’ян, Оксана Лопатинська, Наталка Дума, Ірена Стецьків, Ярослава Лучечко, Ольга Гаєцька, Лідія Закревська і Ярослава Герльовська.

Завдяки Оксані Лопатинській комфортабельний автобус привіз усіх охочих на Союзівку.

На закінчення цього незабутнього свята всі учасники концерту виконали пісню “Де згода в сімействі...”

Лідія Баб’юк, пресова референтка Округу.

Несемо людям свято...

ТРАДИЦІЙНИЙ ДЕНЬ ІВАНА КУПАЛА У 128-ГО ВІДДІЛУ СУА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Цьогорічне святкування традиційного вже у Філядельфії свята Івана Купала відбулося, як його й анонсували, незважаючи на проливний дощ. Уже вчетверте 128-й Відділ Союзу Українок Америки Округу Філядельфії, проводить на території спортивного осередку „Тризуб” пікнік, до якого залучає молодь з братства при церкві Архистратига Михаїла, що в Дженкінтаун. Як і в попередні роки, програма була насичена та різноманітна.

Актори-аматори старалися як могли, щоб вистава, що складалася з трьох взаємопов’язаних частин, сподобалася глядачам. Адже вони не побоялися дощу, отже сподівалися таки побачити щось небувале. А цьогорічне дійство справді було цікаве. На сцені було відтворено три етапи становлення й розвитку цього свята. Від найдавніших поганських часів, коли воно служило своєрідним зародком праслов’янської служби-поклоніння богам; через недалеке минуле, коли наші прабабусі й бабусі святкували день найвищого розквіту й буяння природи, коли Сонце над землею перебуває у найвищій своїй точці, сприяючи найбільшому розквіту й міці природи; а завершилася програма сучасною інтерпретацією цього свята уже сьогоденною постіндустріальною молоддю, з танцями й співами під музику ансамблю „Тартак”.

Купальська ніч і свято – це чарівність наших пісень, легенд і переказів. У цю ніч по землі ходять веселість та радість, а щоб перейняти їх, виходять на поверхню сили темряви, щоб перешкодити людям знайти своє щастя. У ніч перед Купала не дримають добрі господарі, бо остерігаються нечисті, яка може заподіяти шкоду господарству, худобі. Як охоронить своє господарство газда на Купала – буде мати спокій цілий рік. От і стараються господиня та її доньки. Удосвіта збирають цілющі та магичні трави: лопух, полин, осикові гілки – обтикують ними попід стріху хату, стодолу, стайню, бо чим ще спиниш ту нечисть, як не щедрими дарами Землі-матінки.

Обкладає полином та осиковими гілками господар пасіку, стайню, а в ворота встромлює догори лезом сокиру – нехай спробує нечиста сила перескочити! А під вечір господиня обкурює всю господарку минулорічним зіллям, щоб відьма не приступила.

Здавалося б, казки, а скільки в них магії, народної мудрости, сивезної давнини. Адже ще й сьогодні в багатьох селах України люди дотримуються цих звичаїв, бо тільки так вони можуть засвідчити тяглість нашої тисячолітньої історії, приналежність до свого коріння і непроминальну творчу потугу народу.

Учасниці
свята.

Вслухайтеся тільки-но в слова пісень, вдумайтеся в їхню магічну заворожувальну простоту: таких шедеврів слова, музики, іронії та захвату ви мало знайдете навіть у дуже знаменитих творах мистецтва. А з другого боку – звідки ж ті митці черпають свою наснагу? Згадаймо хоча б творчість Миколи Гоголя: „Вечір проти Івана Купала”, „Вечори на хуторі біля Диканьки”, „Сорочинський ярмарок”, „Вій”, що побудовані на глибокому осмисленні автором вірувань, звичаїв, казок і пісень українського народу. Чи не такі твори приносять нашим письменникам світову славу, а правда про нас, нашу історію і талант розходить світами.

От і дівчата з 128-го відділу СУА у Філадельфії стараються, щоб ця магія слова, дії, музика не загинули і не канули в лету, щоб ми і наші діти не розгубили того, що тисячоліттями витворював життєдайний дух нашого народу. Тому й стараються зберегти те, що можливо, ознайомити з народними шедеврами і залучити до них своїх дітей, молодь, старші покоління. Бо ж вірять, що це один зі способів, який протистоїть асиміляції: а може, наші діти, побачивши, які ми багаті і які ще не пізнані, не будуть відвертатися від свого, а навпаки, стануть ділитися тими багатствами з іншими.

Але є ще у цьому святі й інша складова. Святкування проводяться у формі пікніка. І не тому, що ми такі вже меркантильні. Ми несемо людям свято, а натомість хочемо, щоб вони стали співучасниками благородних починань, якими перейняті ми. Уже не перший рік збираємо ми таким чином гроші на благородні справи. Це і допомога сім'ям в Україні, що мають матеріальні проблеми, зокрема такі, що пов'язані з хворобами дітей, багатодітним сім'ям чи дітям-

сиротам. Таких родин, що ними опікується наш відділ, є кілька.

А ще ми дуже хочемо, щоб вийшла друком книжка про патронку нашого відділу, жінку-легенду, Галину Дидик. Небагато таких жінок мала недавня історія України. І небагатьом із них судилося зазнати не тільки що простого людського щастя, але й просто прожити життя так, як би мала жінка – мати родину, чоловіка, дітей, онуків. Замість усього цього вона зазнала голоду і холоду, катувань і переслідувань, і тільки за те, що була україркою, яка не кривила душею ні перед собою, ні перед своєю Батьківщиною, ні, як це не парадоксально, перед нами.

Дуже хотілося б, щоб ця та подібні книжки побачили світ ще й тому, що нещодавні події в Україні болять так само і нас. Можливо, що коли б у свій час наші українці мали змогу більше вчитися на долях своїх співвітчизників, більше видавати книжок, знімати фільмів про них, то сьогодні не так би боліло українцям усього світу манкуртство і зрада політиків.

З миру по нитці – і бідному сорочка, так мовиться у народній мудрості. І, напевно, наші предки були мудрі, а оскільки ці слова лунають і сьогодні, то ж і підтверджувалося це не раз життям. Отже, при нагоді хотілося б звернутися до наших посестер-українок, а особливо нещодавно прибулих, – залучайтеся до нашої праці. Кожна з нас здатна привнести часточку свого часу і своєї душі до загального труду, приводьте до нас своїх рідних, друзів, а особливо дітей. Хай вони перебувають у гурті своїх, хай роблять разом із вами добрі справи, щоб це було дієвим вихованням, а не лише словами. А Бог допоможе нам мати те, що ми заслужили.

Галина Генгало, пресова референтка Відділу.

ТРАДИЦІЙНИЙ ПІКНІК 33-го ВІДДІЛУ СУА

16 липня ц. р. 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки у Пармі, Ог., на оселі “Верховина” провів свій традиційний пікнік. Через спеку не було можливості навіть вийти на свіже повітря, тому обмежилися обідом у закритому приміщенні з охолодженням. Спека не стала перешкодою для бажаючих прийти – у великій залі не було вільних місць. Присутні поласували смачним обідом, було багато солодошів. Велика заслуга у цьому господарської референтки Анни Кілярської та Марусі Грабської, якій допомагала її дочка Оля.

Крім обіду, була і лотерія – нагородою

був великий торт, який спекла наша членка Люся Медицька.

У влаштуванні пікніку багато допомагав нам Леонід Пенґрін – він розкладав столи й крісла, не забув подбати про квіти та багато-багато іншого. З великої вдячності союзники нашого Відділу також подарували йому торт, спечений Люсею Медицькою.

Учасники і гості нашої традиційної імпрези гарно провели вільний день, а прибуток піде на працю Відділу.

*Ніна Сікора, пресова референтка
33-го Відділу СУА.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

78-й ВІДДІЛ СУА ім. Олени СТЕПАНІВ, Вашінгтон, Д.К.

Загальні збори 78-го Відділу СУА ім. Олени Степанів відбулися 4 червня ц. р. Головою зборів була Уляна Глинська, секретарювала Христина Шипилява.

Нову Управу Відділу вибрали у такому складі: голова Відділу Софія Царик, заступниця голови Ксеня Кузьмич, секретарки – Ліда Ярославич і Христина Шипилява, скарбник – Христина Пацлавська.

Референтки: зв'язків – Мотря Слоневська, організаційна – Марійка Ліщак, виховна – Марта Базарко, культурно-освітня і імпрезова – Таня Терлецька, її помічниця – Христина Кіналь, музейні – Олена Шевченко і Оріся Дацків, пресова – Христина Шипилява, суспільної опіки – Ірена Кость і Даня Галуґа, господарська – Катерина Слоневська-Нтеп, вільні членки – Туня Їравт, Лідія Мартинець, Женья Осгуд, Христина Дулейні, Яня Сілецька-Піяцца.

Контрольна комісія: голова – Тереса Царик, членки – Леся Бігун і Наталія Захарченко.

*Христина Шипилява,
пресова референтка.*

97-й ВІДДІЛ СУА ім. Марусі БЕК

Загальні збори 97-го Відділу СУА ім. Марусі Бек у Баффало, Н.Й. відбулися 25 січня ц. р.

Збори відкрила голова Відділу Христина Коновка, провадила зборами Марійка Пашковська, секретарювала Люба Процик.

Управу Відділу вибрали у такому складі: голови – Наталія Сантарсієро, Марійка Пашковська і Надя Бергенсток, заступниця голови – Наталка Леван,

протоколярна секретарка – Люба Процик, кореспондентійна секретарка – Ніна Татрянська, скарбник – Ірина Коновка.

Референтки: організаційна і стипендійна – Леся Правак, суспільної опіки – Ірина Бурда, пресова – Раїса Шкільна, зв'язків – Леся Самотовка, імпрезова – Ксеня Депутат, культурно-освітня – Марта Стасюк.

Контрольна комісія: голова – Христя Коновка, члени – Христя Бейгер, Стефа Гайер.

*Раїса Шкільна,
пресова референтка.*

54-й ВІДДІЛ ім. 500 ГЕРОЇНЬ, Вільмінгтон, Де.

Загальні збори 54-го Відділу СУА відбулися 22 січня ц. р. у присутності 15 членок. Окружну Управу представляла її голова Христина Іжак, імпрезова референтка Роксоляна Гіліцінська та організаційна референтка Христина Швед.

До Управи Відділу вибрали: Софія Слюзар – голова Відділу, Роза Даффі – заступниця голови, Марійка Гавришук – скарбник, д-р Оріся Трешневська – секретарка.

Референтки: Юлія Трешневська – організаційна, Віра Григорович, Ірена Білон, Віра Білінська, Ольга Віраділага – культурно-освітні, д-р Дарія Новаківська-Лисий – пресова, Марта Трофименко – зв'язкова, Катерина Гусак – суспільної опіки, Анна Зарицька, Марія Корженівська – господарські.

Контрольна комісія: Донна Дицьо-Сенінґен, Уляна Рондьяк, Євгенія Новаківська.

*Дарія Новаківська-Лисий,
пресова референтка.*

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТИ СТЕФАНІЇ БАБІЙ

“Все йде... Все минає, ні краю немає...”, – сказав наш пророк Тарас Шевченко.

Ми ж, смертні, знаходимо свій край у велінні Господа, в його керуванні нашою душею...

І так судилося залишити цей світ нашої союзівій посестрі Стефанії Бабій 22 травня ц. р.

Світлої пам'яті Стефанія Бабій (з дому Казієвич) народилася 26 вересня 1917 р. у Стецеві Снятинського повіту Івано-Франківської області у свідомій українській родині, котра дала своїй дитині добре релігійне і національне виховання.

Отримавши освіту, молода Стефанія працювала вчителькою, уміло передаючи своїм учням знання та палку любов до всього рідного.

Вийшла заміж за Василя Бабія, і подружжя переїхало до м. Городенки. Стефанія продовжує вчительську працю, включається активно у громадське життя міста, хоч за часів Польщі це не було так легко. 1941 р. засновує Відділ Союзу Українок у Городенці, стає його першим скарбником. Друга світова війна примусила залишити рідний край. 1944 р. по великих негараздах і терпіннях Стефанія з родиною прибуває до Відня, Австрії. Переживши поневіряння еміграційного життя у 1949 р., родина стає на американську землю і поселяється у м. Бріджпорт, штат Коннектикат.

Це був час масового переїзду українців до Америки, тож Стефанія і друг її життя Василь організують українську громаду в Бріджпорті: стають основоположниками Відділів Україн-

ського Народного і Братського Союзів, української католицької церкви, української суботньої школи, Пласту, Пласт-приятю, де Стефанія організувала драматичний гурток і стала його режисером. 1962 р. допомагає створити 73-й Відділ СУА, неодноразово стаючи його головою, скарбником, пресовою ре-

ференткою, кореспонденційною секретаркою.

Часто влаштовує літературні вечори.

Від 1998 р. мешкає на Фльоріді, в Норт-Порті, та належить до 56-го Відділу СУА ім. М. Рудницької.

Проте часу ніхто не в силі спинити!

Затяжна недуга чимраз більше відбирала “радість життя”...

Стефанією ніжно опікувалася її дочка Лідія Білоус, організаційна референтка нашого Відділу, та уся її родина.

Переживши життєві турботи, Стефанія Бабій перейшла у кращий світ вічного спокою...

Українська громада Норт-Порту багаточисельно прийшла віддати останнє “прошай” своїй вельмишановній Громадянці.

Понад півсотні союзянок 56-го Відділу проводили на вічний спочинок усім нам дорожу пані Стефанію білими пухнастими гвоздиками...

Спи спокійно, люба Посестро!

У пам'ять бл. п. Стефанії Бабій 56-й Відділ СУА склав 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

*Галина Король,
пресова референтка Відділу.*

АНАСТАЗІЯ ХАРИШ

Маліють ряди визначних жінок США, жінок, які своє життя присвятили для добра і розвитку нашої організації.

Уроджена в Америці, мешкала в Чикаго, де її батьки Іван і Йосифа Білецькі були емігрантами з України, які виїхали ще перед Першою світовою війною. Коли Тусі, бо так усі її називали, було 11 років, батьки вирішили повернутися в Україну, в село Угерськ на Стрийщині. Новий етап життя був для неї нелегкий: нова українська школа, інша програма, вивчення чужих мов у гімназії – але талановита дівчина переборола усі труднощі, закінчила відмінно педагогічну школу в Стрию, а опісля 1938 р. здала гімназійну матуру.

Великі події Другої світової війни, зміна окупантів створили важкі життєві проблеми. Туся працювала на пошті, помагаючи батькам, у цьому часі пізнала Михайла Федуняка, з яким згодом одружилася. Коротко тривало сімейне щастя, через сім місяців її чоловік загинув від ворожої кулі окупанта. Молода вдова втратила працю, її переслідували як “чужинку”, американку. Врешті-решт Туся вирішила повернутися до Америки, вона поїхала до Американського консульства у Москві і, вже не повертаючися додому, через Одесу виїхала 1947 р. до США, Чикаго.

Тут, незважаючи на друзів, тужила за батьками, яких більшовики вивезли у Сибір на 15 років заслання. Туся не здавалася, після інтенсивних розшуків віднайшла їх у Польщі, куди вони змогли переїхати як польські громадяни. Опісля вдалося їй дістати дозвіл на їхній приїзд до Америки, де, з'єднані зі своєю дочкою, вони проживали до кінця життя.

У Чикаго Туся щиро приятелювала з родинами Дзидзпнів і Заброських, разом вони вирішили утворити організацію, яка б віддзеркалювала рідну землю на чужині. Зібрали колишніх членок Українського Золотого Хреста і новоприбулих жінок, і так 1949 р. постав 22-й Відділ США “Дочки України”. Туся була його перша голова (1949-1956). Завдяки її організаційному хистові, патріотичній насназі, 22-й Відділ проявив широку діяльність. Допомогали школам, музеям висилати пакунки засланим в Сибір, нав'язали листування з українськими вояками Американської армії у Кореї, співпрацю з чужинцевими жіночими організаціями, провели маніфестацію у зв'язку з трагічною загибеллю 500 жінок у Кінгрі. Відділ започаткував і вів широку українську програму на фестивалі “Різдво довкола світу” у престижному музеї Науки і Промислу, мали свою радіову програму, яку довгими роками вела членка Відділу Люся Самбірська з чоловіком д-ром Степаном. У часі каденції Туся зорганізувала нові Відділи США у Мілвокі, Ст. Люїс, відновила Відділ у Вест Пулман і молодечий Відділ на півдні Чикаго.

1954 р. Туся Федуняк вдруге одружилася з Михайлом Харишем. Після народження дочки Христини і сина Михайла вона дещо сповільнила громадську працю, займалася вихованням дітей. Коли діти піросли, Туся повернулася до громадської діяльності. Виконувала обов'язки заступниці голови Округи Чикаго, а опісля була вибрана головою Округи – упродовж 6 років (1989-1995). 1985 р. Помер її чоловік, і Туся, залишившись сама, далі продовжує активну громадську діяльність.

Підсумовуючи її визначну працю, треба підкреслити, що вона була відзначена за 50-річне членство нашої організації. За віддану працю у 22-у Відділі США і в Окрузі Чикаго була нагороджена Почесним членством Головної Управи. Її довголітній вклад праці для громади міста Чикаго увінчався грамотою заслуги, наділеною Українським Конгресовим Комітетом Америки, Відділу Ілліной.

На жаль, від декількох років, з огляду на слабке здоров'я і після важких операцій Туся не була спроможна активно працювати, але завжди цікавилася діяльністю США, держала зв'язок із 22-им Відділом.

Відійшла від нас 29 березня ц. р., залишивши у смутку дочку Христину з чоловіком

Давидом і онуками Катрусєю, Павлом і Наталкою, сина Михайла з дружиною Мартою і дітьми Лесею та Михайликом.

Залишила вдячну українську громаду.

Постать людини не була б повною без питомих для неї окремих прикмет. У Тусі була щира, товариська вдача, тепле ставлення у дружбі, почуття гумору, таке потрібне у складних ситуаціях, глибока любов до своїх рідних, віра у Боже провидіння. Вона завжди цікавилася життєвими проблемами, зокрема з пошаною ставилася до знань, науки, українських традицій, усе готова служити українській ідеї. Віримо, що ласкавий Господь прийняв її шляхетну душу в свої тереми, де царюють добро і радість.

Мирослава Шевчик, 22-й Відділ СВА в Чикаго.

МАРІЯ СЕМЕНЮК

На початку літа 2006 р. відійшла у вічність Марія Семенюк – тиха, щедра, працьовита членка церкви св. Юра в Нью-Йорку, членка 1-го Відділу СВА.

Світлої пам'яті Марія Семенюк, як і багато інших, була змушена покинути рідні сторони у часі Другої світової війни і виїхати на примусові роботи до Німеччини.

Після закінчення війни нелегке життя молодій дівчині тривало у ДП-таборах, але тут вона познайомилася зі своїм чоловіком, і після одруження молода пара переїхала до Америки.

Освоювання на новому поселенні також було нелегке, проте молоді й охочі до праці люди з ентузіазмом старалися збудувати собі зручне гніздо. Народився син, якого старанно виховали, допомогли здобути освіту і створити свою родину, з якою він замешкав у Штаті Коннектикут.

Ми, членки 1-го Відділу СВА, втратили працьовиту, щирю членку, місце якої важко заступити, її відсутність будемо довго відчувати.

Спи, дорога подруго, нехай американська земля буде тобі легкою.

Ще у квітні ц. р. Марія Семенюк була на засіданні 1-го Відділу, як завжди, усміхнена, задоволена всім, не нарікала на нездужання, тому ми з великим болем сприйняли сумну вістку.

Це була для нашого Відділу важка втрата.

Управа і членки 1-го Відділу СВА в Нью-Йорку.

ОЛЬГА СМОРОДСЬКА

17 червня 2006 р. відійшла до царства вічного довголіття членка 70-го Відділу СВА у Пассейку, Н. Дж., Ольга Смородська.

Народилася Ольга 19 травня 1908 р. у Стрию в родині Анни з роду Тимчаків та Олекси Нагляка, наймолодшою з 11-ти дітей.

Учительський семінар закінчила 1927 р., була членкою Пласту. Учителювала на Поліссі у м. Рафалівці і на Волині у м. Сарни. На Поліссі 22 листопада 1933 р. повінчалася з Петром Смородським, колишнім полковником війська Симона Петлюри, який працював тоді у Рафалівці лісничим. 1940 р. закінчила вищий педагогічний курс в Острозькій Академії і отримала призначення інспектора шкіл Волині.

На початку 1941 р. Петро вступив у ряди Поліської Січі, яку zorganizував Тарас Боровець ("Бульба"). Оля була зв'язковою. Часто члени проводу на чолі з провідником зустрічалися в їхній домівці. У листопаді 1941 р. Т. Боровець з військом продовжували боротьбу у лісах Волині. 1943 р. Петро потрапив до в'язниці, з якої після року Олі майже чудом вдалося звільнити його.

Подружжя виїхало на Захід. 22 листопада 1944 р. у Відні під час бомбардування народився син Мирослав. До 1950 р. родина проживала у таборах біженців біля Зальцбурга, в Австрії. 1950 р. виїхали до США до містечка Честера у Пенсильванії, 1953 р. переїхали до Пассейку, Н. Дж. 1957 р. Ольга стає членкою 70-го Відділу СВА. Членські зобов'язання виконувала дуже старанно, охоче підтримувала всі почини СВА.

Працювала найдовше у фірмі АРЕХ electronics. Будучи на пенсії, працювала добровольцем у лікарні св. Йосифа. Одного року Управа лікарні вибрала її "Добровольцем року".

Ольга була винахідлива, дотепна, сильною волі. Дуже любила сина і його родину, тішилася онучками Олею і Танею.

Союзянки разом із родинами взяли участь у похоронних відправах.

У пам'ять бл. п. Олі Смородської союзянки склали 180 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку.

Олена Бобиляк, голова Відділу.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 2006 р.

У світлу пам'ять Почесної членки СУА бл. п. **Софії Андрушків** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюємо найширші співчуття. **Управа 86-го Відділу СУА.**

За милу несподіванку – смачний полуденок, квітки і дарунки з нагоди моїх уродин широко дякую моїм дітям, приятелькам і родині та складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ольга Посполіта.

У пам'ять членки 63-го Відділу СУА у Воррені, Міч., бл. п. **Євгенії Муштук** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Стефанія Дацків.

Замість квітів на могилу нашої приятельки бл. п. **Лесі Стадниченко** складаємо **75 дол.** (через 90-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюємо ширі співчуття.

Віра Кліш, Наталія Даниленко, Віра Савчин.

У світлу пам'ять членки 13-го Відділу СУА у Честері нашої дорогої **Надії Баган**, складаємо **350 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”: **100 дол.** – 13-й Відділ СУА; **100 дол.** – Лідія Кий; **50 дол.** – Христя Плюта; **по 20 дол.** – Анна Шляхтун, Катря Молодовець, Марія Венчак, Анна Візняк; **по 10 дол.** – О. Ціхановська, Ірена Назаревич.

Лідія Кий, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. **Олександри Стадниченко** складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Чоловікові Левкові і дочкам Тамарі і Ганусі висловлюємо найширші співчуття.

Люба і Олег Кінахи.

У світлу пам'ять чоловіка нашої членки Олени Морозевич, доброго батька та дорогого приятеля нашого Відділу бл. п. **Мар'яна Морозевича**, який відійшов у вічність у грудні 2005 р., складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа і членки 38-го Відділу СУА.

Ольга Бугір, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять улюбленого батька голови нашого Відділу Інни Салдит та приятеля Відділу СУА у Денвері бл. п. **Михайла Салдита**, який відійшов у вічність 2006 р., складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд

журналу “Наше Життя”.

Управа і Членки 38-го Відділу СУА.

Ольга Бугір, скарбник.

У світлу пам'ять незабутніх членок 28-го Відділу СУА бл. п. **Іванни Кононів та бл. п. Софії Андрушків** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родинам висловлюємо ширі співчуття. **Управа і членки 28-го Відділу СУА.**

Леся Падковська, скарбник Відділу.

З нагоди 90-літнього ювілею Сидора Новаківського складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Ювілярові бажаю міцного здоров'я. **Ольга Лукасевич**, членка 43-го Відділу СУА.

Складаю **15 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Олена Сацнюк.

У світлу пам'ять великого прихильника жіночих організацій професора бл. п. **Петра Одарченка** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “наше Життя”.

Наталія Даниленко.

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

У пам'ять бл. п. **Андрія Закревського** складаємо **100 дол.** на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької. Дружині Лідії і родині висловлюємо сердечні співчуття.

Д-р Надія Тербус-Кмета.

НА ПОТРЕБИ КАНЦЕЛЯРІЇ СУА

У світлу пам'ять бл. п. **Омеляни Рогожі** складаємо **25 дол.** на потреби канцелярії СУА. Родині висловлюємо ширі співчуття.

Олена Бобиляк.

У світлу пам'ять бл. п. **Стефанії Цегельської** складаємо **20 дол.** на потреби СУА. **Ірина Цегельська.**

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИПЕНЬ

ПОЖЕРТВИ “БАБУСЯМ” В УКРАЇНУ

У світлу пам'ять бл. п. **Марії Приндоти** членки 49-го Відділу СУА в Баффало, Н. Й., склали **72 дол.** для допомоги “Бабусям”: **по 10 дол.** – Анна Заньків, Уляна Лоза, Василина Осташук, Анна Поліщук, Оксана Салдит, Ліда Стасюк; **по 5 дол.** – Марія Дранка, Марія Маланяк; **2 дол.** – Анастасія Пугач.

Ліда Стасюк, заступниця голови Відділу.

З нагоди 90-ліття моєї дорогої свахи Ірени Полотнянки бажаю їй міцного здоров'я і радості в житті та складаю 90 дол. для допомоги "Бабусям".

Анна Макух.

У світлу пам'ять довголітньої і незабутньої членки 59-го Відділу СУА бл. п. Анни Поліщук, яка відійшла у вічність 25 березня 2006 р., складаємо 100 дол. для "Бабусь" в Україні.

Оксана Б. Коропецька, скарбник 59-го Відділу СУА.

За місяць склали – 262 дол.

СИРОТАМ В УКРАЇНІ

З нагоди Дня матері членки 71-го Відділу СУА у Джерзі Ситі, Н. Дж., провели збірку для допомоги сиротинцям в Україні і склали до Суспільної опіки СУА 345 дол. **Стефанія Мацях, скарбник.**

У світлу пам'ять бл. п. Василя Юрія Стеця складаю 25 дол. для допомоги сиротам в Україні. Дружині д-р Марії Стець і дочці Аріядні Стець-Яконен висловлюю сердечні співчуття. **Лідія Закревська.**

У світлу пам'ять бл. п. Анастазії Хариш, Почесної членки СУА і довголітньої голови Округної Управи Чикаго і 22-го Відділу СУА в Чикаго, родина і приятелі склали 1,655 дол. для допомоги сиротам в Україні: 250 дол. – д-р Юрій і Арета Куріци; 150 дол. – д-р Василь і Оксана Марчуки; 100 дол. – John and Mary Worthington, 75 дол. – Dr. Howard and Sandy Roth; по 50 дол. – Михайло і Оксана Голяни, д-р Богдан і Роксана Харкевичі, Ярослав і Марія Ганкевичі, д-р Данило і Христина Григорчуки, John and Paula Palter, Donald and Maria Vasich, Йосиф і Наталія Мицики, Joana Hansen, Микола і д-р Діана Іваники, Ігор і Люба Скуб'яки, Андрій і Зоряна Коломийці, Ростислав і Адріана Дикайли; Олена Матвіїшин; по 40 дол. – Віктор і Марія Войтихиви, Богдан і Христина Дзюки; по 35 дол. – Іван і Ангеліна Зваричі, George and Zoriana Zabrosky-Reitys; по 25 дол. – Аскольд і Марта Козбури, Ярослав і Христина Палцани, Ігор і Катруся Гриневичі; по 20 дол. – Теофіль і Стефанія Форовичі, Василь і Люба Каліни, William and Karen Mueller, д-р Ярослав і Ірина Слюсаренки, Donna Doonan and B. Bartela; по 10 дол. – Charlotte Nacholski, Pauline Weber.

Щиро дякую. **Христина Міллер.**

За липень 2,025 дол.

МОЛОКЕ І ВУЛОЧКА

НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

На сніданки школярам України 100 дол. склав Борис Галаган (через 83-й Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

56-ий Відділ СУА в Норт-Порті, Фл. склав 250 дол. на сніданки школярам України.

Орися Зінич, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять Володимира Гентоша, чоловіка нашої членки Тереси Гентош, складаємо 55 дол. на сніданки школярам в Україні: по 5 дол. – Марійка Заліщук, Катерина Заліщук, Наталка Щерба, Тетяна Радь, Богдана Михайлишин, Ганя Конецька, Марія Олійник, Ярослава Комічак, Люба Гутковська, Оксана Нейбер, Леся Харітан.

Ярослава Комічак, за 27-й Відділ СУА.

За місяць – 155 дол.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки Головної Управи СУА.

Марія Соробей-Штогрин, скарбник Суспільної опіки Головної Управи СУА.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за липень 2006 р.

500 дол. – д-р Юрій і Ірена Дейчаківські (012), д-р Дарія Новаківська-Лисий (ExxonMobil Foundation Volunteer Services) (054); 250 дол. – Український Клуб Братство св. Миколая УНС120 (027); 210 дол. – Юрій і Марія Українські (086); 200 дол. – Марта Турчин (111); 100 дол. – Bohdan & Mimi Polanskyj (098); 130 дол. – Богдан і Марія Полянські (098); 80.64 дол. – Мирон Б. Кравчук (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (098); 21 дол. – Рената Бігун (028); 20 дол. – Андрій Стахів; 7.50 дол. – Дарка Мазурик ((Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (098); 5.25 дол. – Іван Василик (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (098).

У ПАМ'ЯТЬ...

У пам'ять бл. п. Стефанії Бабій, матері моєї товаришки молодих років Ліди Бабій-Білоус, складаю 30 дол. на Стипендійну акцію СУА. Подружжю Білоусам дякую за спонзування.

Олена Бойко (через 56-й Відділ СУА).

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Орися Яцусь, скарбник Стипендійної акції СУА, Марія Полянська, референтка Стипендійної акції СУА.

Просимо взяти під увагу, що тел 732-441-9377 зліквідовано.

**Електронна адреса Стипендійної акції –
Maria Polanskyj@verizon.net**

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за березень

(Продовження. Початок у числі за липень-серпень.)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Наталії Базарко** склали: **1,000 дол.** – Модест і Наталія Захарченки; **по 250 дол.** – Нестор і Марта Базарки, Володимир і Лідія Базарки; **150 дол.** – д-р Юрій і Христина Перфецькі; **по 125 дол.** – W Scott & Diane B. McKay, д-р Андрій і Жаклін Базарки, Данило і д-р Тетяна Базарки, Юрій і Dawn Базарки, д-р Роман і Мотря Слоневські; **по 100 дол.** – д-р Марія Дицьо, Роман і Люба Книші, Марта Копач, Ксеня Кузьмич, Богдан і Квітослава Пашини, Юрій і Арета Полянські, Ірена Руснак, д-р Мирослав і Зоряна Смородські, Іван і Уляна Сосі, д-р Нестор і Аніса Шусти; **по 50** – Raymond & Maria Ferens, Андрій і Леся Бігуни, Оксана З. Боднар, Ілля і д-р Дарія Войтини, Славко і Таня Головнічі, Богдана Кальба, Оксана Лобачевська, Дарія Миськів, Христина Шепелява; **30 дол.** – Richard & Martha Legeckis; **по 25 дол.** – Steve & Tania Kosmos, Василь і Ольга Ільчишини, Ольга Калушка; **по 20 дол.** – Оленка Топорович, Ореста Топорович, Іванна Шкарупа.

У пам'ять **бл. п. Емілії Балабан** склали: **100 дол.** – Текля Гусяк; **50 дол.** – Марія Храплива; **20 дол.** – Ванда Баксер.

У пам'ять **бл. п. Емілії Балабан** складаємо **25 дол.** Родині висловлюємо співчуття.

Богдан і Анна Покори.

Замість квітів на могилу **бл. п. Емілії Балабан** складаю **30 дол.** (через 106-й Відділ СУА). Родині висловлюю шире співчуття. **Меланія Кузьма.**

Замість квітів на могилу **св. п. Марти Терлецької**, дружини товариша з дрогобицької гімназії Нестора Терлецького, складаємо **25 дол.**

Атанас і Катруся Кобрини.

Замість квітів на могилу товаришки юних літ **бл. п. Марти Терлецької**, складаємо **100 дол.** Родині висловлюємо шире співчуття. **Аріяні і Іна Дзеровичі.**

У пам'ять **бл. п. Марти Терлецької** складаємо **100 дол.** **Нестор і Люба Пилипці.**

У пам'ять **бл. п. Марти Терлецької** складаю **50 дол.** **Люба Бороус.**

У пам'ять **бл. п. Йосифа Лисогора** складаю **50 дол.** (через 89-й Відділ СУА). **Анна Слободян.**

У пам'ять **бл. п. Олега Федішина** складаю **50 дол.** **Анна Бойчук.**

Замість квітів на свіжу могилу дорогої товаришки шкільних літ **бл. п. Лідії Мойсеович Гладкої** складаю **50 дол.** (через 47-й Відділ СУА). Синові Адріянові з родиною висловлюю ширі співчуття.

Марія Висоцька Крамарчук.

У пам'ять **бл. п. Сяні Савчук** складаємо **50 дол.** **Е. і Н. Оприски.**

У пам'ять **бл. п. Євгена Іванціва** склали: **по 100 дол.** – Eugene Jr. & Mary Ann Beregi, William Mittendorf, Андрій і Христина Филиповичі; **по 50 дол.** – Lou & Lucia A. Hentish, Володимир і Володимира Васічки, Юлія Полянська, Едвард і Олена Мельничуки, Орест і Ярослава Загайкевичі, Петро і Рея Грицаки, Стефан Левчик; **по 25 дол.** – Joseph & Elizabeth Jacus, Dr. Wayne A. Schroeder, Judith J. Henderson, Богдана Мельничук і Олександра Гіна, П. Боднаренко; **20 дол.** – Ольга Коваль.

У пам'ять **бл. п. Лідії Оришкевич** склали: **200 дол.** – д-р Осип Оришкевич; **по 100 дол.** – Сусанна Телішевська, д-р Роман і Оксана Оришкевичі, Юрій і Мира Оришкевичі, Юрій і Арета Полянські; **по 50 дол.** – Яра фон Гельбіг, Володимира Лучків, Ірена Поліщук, Любомир і Лариса Онишкевичі; **20 дол.** – Mr. & Mrs. Kiec.

Замість квітів на могилу **бл. п. Сяні Савчук** складаємо **25 дол.** Родичам Сяні Наді і Богданові з родиною висловлюємо ширі співчуття.

Володимир і Лідія Магуни.

Замість квітів на могилу **бл. п. Андрія Закревського** складаємо **25 дол.** Дружині Лідії та родині висловлюємо ширі співчуття.

Володимир і Лідія Магуни.

In memory of Martha Terleckyj I am donating **\$100.** **Susan C. Patton.**

In memory of our dear friend Roman Pyrih, who passed away in early February, we are donating **\$50.**

John & Marie Terela.

З НАГОДИ

В пошану **проф. Володимира Петришина 100 дол.** склав пластовий гурток "Лісові Мавки" (Н.-Й.-Н.-Дж.)

Пожертви за квітень

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Осипа і Зінаїди Левицьких **5,000 дол.** склали **Осип і Зінаїда Левицькі.**

Пожертви

1,500 дол. – Юрій і Марія Пазуняки; **1,000 дол.** – Омелян Стещин; **700 дол.** – д-р Володимир і Анна Раки; **по 500 дол.** – Walter Bula (Boeing), Богданна Титла, Анна Малюца; **300 дол.** – д-р Леонід і Оксана Мостовичі; **по 250 дол.** – д-р Олександр Мотиль, д-р Юрій Дейчаківський; **по 200 дол.** – Марія Лавро, Ярослав і Галина Оберишини; **по 150 дол.** – Марта Рудик, 113-й Відділ США; **по 100 дол.** – Capitol District School of Ukrainian Studies, Jerry & Joan Stachiw, д-р Андрій і д-р Таїса Нагірна-Рак, Люба Фірчук, Зіна Міхальченко, Володимир і Богдана Слижі, Іван Чернявський, Роксоляна Подпірка, Валентина Кузьмич, Катерина Лис, Оріся Мішко, д-р Юрій і Марта Сай, Юрій і Мира Граби, проф. Володимир Петришин, Богдан Курилко, Володимир і Катря Воловодюки, Стефанія Чорнодольська, Мирослав і Надія Шміглі, Іван Скрипак, Татяна Бутович, Ігор і Алла Черні, Стефан Феленчак, Стефанія Семущак, Іванна Шкарупа, Тетяна Оберишин, Ганна Жирук, д-р Ігор і Сусанна Раки, Ярослав і Калина Козаки, проф. Роман і проф. Зірка Воронки, Іван Кулак, Юрій і д-р Наталія Струтинські; **85 дол.** – Марія Шепарович; **79 дол.** – Н. Н.; **75 дол.** – John & Wendy Keryk; **по 60 дол.** – Іван Скрипак, Христина Бонакорса; **55 дол.** – Любомира Хома; **по 50 дол.** – Irene Lawlor, Katherine Drahosz, Марія Рипан, Стефан Татаренко, Міріам Курлак, Євген і Євгенія Івашківи, Василь Лобур, Софія Головка, Володимир Романів, д-р Віталій Богданів, Тереса Бень, Ольга Басараб, Іванна Жовнір, Тарас і Ірена Новосівські, Надія Масик, Роман і Наталія Слижі, Ірена Новак, Марія Змуркевич, Людмила Бойко, Олександра Ганас, Анна Білевич, Роман і Марта Навроцькі, Петро і Ілона Шиприкевичі, Ореста Гамерська; Марія Храплива, Микола Мілянчик; **по 40 дол.** – Roy J. Davidson, Ліса Басараб; **по 35 дол.** – Марія Тимочко, Марія Іськів; **по 30 дол.** – Анастасія Вариха, Іва Лісікевич, Орест Колтонюк; **по 25 дол.** – John Types, Margarete Kies, Danielle & Jessika Luszchuk, Pearl Dent, David & Natalie Olds, Mary Bonanno, Anna Piedilato, Анна Сулима, Іванна Мачай, Надія і Наталка Пальчинські, Роман Стефанюк, Володимир Майович, Марія Глова, Микола Стасів, Анна Осташевська, Наталія Соневицька, Павло і Евдокія Боднарєнки, Марія Пятка, Валентина Глух, Іван і Надія Гафтковичі, Мілтон Сомкайло, Орест Загайкевич, Роман і Марта Юзеніви, Володимир і Джін Маркевичі, Петро Максим, Ірена Їбур, Андрій Смух, Володимир і Альма Батіг, Василь і Марія Стець, Люба Цюлко, Модест Артимів, Ірена Гунзе, Борис і Тетяна Карпенки, Марія Андрусяк, Орест Небеш, Стефан Киньо, Євген і Оксана Пакуші, Дарія Дикий, Орест і Оксана Кузьми, Катерина Денєга, Володимир і Тамара Денисенки, Всеволод Саленко, Григорій Онуфрив, Володимир Хомяк, Юліан Левицький, Надія Оранська, Стефанія Кобилецька,

Тереса Царик, Михайло і Павлина Курили, Ярослава Мулик, Марта Левицька, Оксана Базилевська, Алла Лешко, Звенислава Брикович, Ірена Стецьків-Бехтольд, Христина Брикович, Ольга Коваль, Марта Салік Яцушко, Маріяна Могилин; Маріяна Мисишин, Остап Винник; **24 дол.** – Михайло Шубяк; **по 20 дол.** – Mary Chinow, Jean Sadlik, Mary Pressey, Harry & Emilia Swiatkiwsky, Jannette Zadoroznyj, Roger & Kathleen Pona, Juliann Fairnak, Stephan & Helen Kichtan, Анна Кібало, Павло і Маргарета Батькови, Михайло Тренза, Теодор Юськів, Соня Сабат, Ярослава Кукіль, Михайло Свінчук, Марія Крижанівська, д-р Василь і Оксана Марчуки, Марія Клос, Марія Соловій, Ольга Чмола, Володимира Кавка, Галина Грішко, Стефан і Людмила Голуби, Іван Котляр, Софія Лонишин, Ольга Лесько, Стефанія Красівська, Лідія Одежинська, Михайло Сахно, Богдана Гелета, Зеновія Ясінська, Ніна Загнійна, Іван Свириденко, Ярослав Волощук, Євгенія Когут, Ольга Орчук, Ольга Ліс; **по 15 дол.** – Barbara Zavisky, Helen J. Craton, Михайло Васишин, Пелагія Бабська, Лев Височанський, Катерина Довбенко, Ольга Цегельська; **10.44 дол.** – Maryane Schture; **по 10 дол.** – Katherine Belghaus, Kenneth Graham, Dolores Graham, Ігор Пахолук, о. Іван Затонський, Володимир Кузик, Тетяна Дідошак, Ксеня Ільницька, Єлена Вонс, Орест і Джун Бабюки, Василь і Марія Музика, Леся Гураль, Роман і Маргарета Копичуки, Анна Дроздовська, Нестор Кропельницький, Дмитро Мельник, Оксана Брин, Ілля і Марія Шевчуки, Роман і Віра Запутовичі, Марта Цибик, Іван Гусак, Петро Гомка, Іван Івахів, Марія Михайлишин, Ярослава Горячун, Петро Мурінка, Осип і Галина Обухи, Євген і Ася Гумеські, Богдан Казанівський, Наталія Лемішка, Олег і Марія Грегорети, Теодозій Лисак, Оля Федунець, Надія Хойнацька, Василь Танасійчук, Валентина Когут, Льоля Савеська; **по 5 дол.** – Михайло і Тереса Дзюбани, Таїсса Слюсаренко, Діана Харкевич, Зенон Баган, Наталія Буда, Марія Круг, Анна Мельник, Михайло Дуб, Ядвига Дятченко, Мирон Болюх, Петро Грицак, Віра Кліш, Семен Літепло.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Емілії Балабан** складаю **20 дол.**
Діма Комілевська.

У пам'ять бл. п. **Емілії Балабан** складаю **75 дол.**
Лариса Качмар.

У пам'ять бл. п. **Емілії Балабан** складаємо **25 дол.**
Володимир і Христина Ковінки.

У пам'ять бл. п. **Емілії Балабан** склали: **100 дол.** – д-р Юрій і Арега Барановські, Зиновій і Галина Балабани; **25 дол.** – Євген і Ляна Бабії, Роман і Соня Плятоші; **20 дол.** – Стефан і Анна Олена Хомини.

Закінчення в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

Федосій Гуменюк: "Бандурист", олія, 1975 р.

Олександр КОПАЧ

РОМАНКО – РОМАН ВЕЛИКИЙ

Давно чи недавно жив у Києві князенко, а звали його Романом.

– Не хочу я зватись "Романко", – казав він, – я – Роман і великим буду.

Сміялась мати, сміявся батько, маленьке чорнооке хлоп'ятко на руки брали, пригортали.

– Великим бути – треба рости, книги читати, багато знати. Треба ще, – казав батько, – з лука нехибно стріляти, коня богатирського вигодувати.

Тож Романко в монаха Радослава з боярськими хлопцями пильно грамоти вчився і з лука стріляв, і списом метав. Умів пташині голоси розпізнавати і на диво людям малого орла собі приручив, але коня ще не мав. Тож нетерпеливо дня-семилітка виглядав.

І ось одного весняного ранку, коли каштани свої свічки святково засвітили, сурми заграли, всі рідні і гості князенка-семилітка з великим днем поздоровляли. Темні кучері його мати в шовковий платок завинула, в дорогоцінну коробку заховала. Усі радісно за здоров'я князенка вино пили, пирували. А князенко тільки про коника думає-гадає і батькові каже: "Вели, батьку, коня вибирати!"

Тут усі до конюшні гамірно поспішають, попереду князенко біжить. А було собі там лоша, як ворон, чорне та наче трошки миршавеньке. За князенком заєдно глядять, тихенько мовить: “Мене бери! Мене!” Випровадив князенко лоша, а всі дивом дивуються.

Не гарне, – кажуть, – лоша. З дикого поля прибудла мала.

Але князенко не зважав. Костяним гребінцем гриву розчесав, срібне сіделечко поклав і коника в білу зірку на чолі поцілував. Коник-вороник радісно заіржав і тихо князенкові мовить:

– Годуй мене пшеницею, напувай джерельною водицею, і стану я твоїм богатирським конем, вірним товаришем.

Ріс князенко Романко, ріс і коник-вороник. Майнуло-промайнуло багато весен і став князенко богатирем, Романом Великим. І завжди він у боях, у трудах. Нема коли Романові ні пирувати, ні ловами втішатися. Багато бо тоді нечистих поган на святу Русь-Україну нападало.

Налетів татарин, аж на Київ наступив. Сила ворожа незчисленна була, незміренна: в три години вовкові оббігти, в три години ясному орлові не облетіти. Поділ попалили, Гору взяли, святу Софію пограбили. Тоді Роман з далекого Галича з дружиною наспів, силу татарську впрах розбив, пограбоване відібрав, земляків відполонив.

І стала радість велика. Київ спасителя вітав. Дзвони дзвонили, в церквах молебні правили, Богу дякували, а потім до праці, до відбудови взялись. Роман Великий з людьми був, поради давав, і дружині дозволив. Та тут – віща птиця до нього прилетіла, на богатирське рам’я сіла і каже-повідас:

– Ти тут, богатирю, відпочивасш, а того й не знаєш, не відаєш, що Литва на Галич напала. Твою подругу з синочком забрала, вже в свою землю втікає.

Гнівом страшним Роман запалав, усю дружину до походу зібрав. Очі в нього стрілами-іскрами мечуть, рука боєву булаву піднесла, кінь вороний заіржав, соколом богатир поперед війська полетів. Ворожу силу він наздігнав, постріляв, порубав. Здорових до роботи забрав будувати те, що поруйнували, а калік до їхнього краю відіслав.

Тоді вже Литва на Русь-Україну не нападала, з Романом Великим у злагоді жити бажала. Про Романа Великого пісні складали, діла його богатирські оспівували і нам переказали.

Чайка

За народними мотивами

Хочеш вір, а хоч – не вір:
В чайки шапка набакир,
Бо носила чайка сіно,
Обросилась по коліна;
Збило сіно шапку чайці,
Натрусилось у сап’янці, –
Так зате дітки чайні
Не в болоті сплять, а в сіні.

Михайло Стельмах. “Як журавель збирав щавель”. Видавництво “Веселка”, Київ 1969.

Художник Олесь Ткаченко.

Statement of Ownership, Management, and Circulation

1. Publication Title: **OUR LIFE**

2. Publication Number: **414-560**

3. Filing Date: **September 2006**

4. Issue Frequency: **Monthly except August**

5. Number of Issues Published Annually: **11**

6. Annual Subscription Price: **\$ 30.00**

7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4):
OUR LIFE 203 Second Ave. New York, N.Y. 10003
 Telephone: **212 533 4646**

8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer):
Ukrainian National Womens League Inc. 203 2nd. Ave. New York, N.Y. 10003

9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank):
 Publisher (Name and complete mailing address):
Ukrainian National Womens League of America Inc. 203 2nd Ave. New York 10003
 Editor (Name and complete mailing address):
Irena Chaban, 203 2nd. Ave. New York, N.Y. 10003
 Managing Editor (Name and complete mailing address):
Ukrainian National Womens League of America Inc. 203 2nd. Ave. N.Y. 10003

10. Owner (Do not leave blank. If this publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)
 Full Name: _____ Complete Mailing Address: _____
 Non Profit Organization
 No Stockholder

11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None
 Complete Mailing Address: _____

12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)

13. Publication Title: **OUR LIFE**

14. Issue Date for Circulation Data Below: **September 22, 2006**

15. Extent and Nature of Circulation

15. Extent and Nature of Circulation		14. Issue Date for Circulation Data Below	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total Number of Copies (Net press run)			2416	2393
(1)	Printed/offset Outside-County Mail Subscriptions Shaded on Form 3541 (include advertiser's proof and exchange copies)		2416	2393
(2)	Printed/offset In-County Subscriptions Shaded on Form 3541 (include advertiser's proof and exchange copies)		0	0
(3)	Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Non-USPS Paid Distribution		5	5
(4)	Other Classes Mailed Through the USPS		0	0
c. Total Paid and/or Requested Circulation (Sum of 1b, 1c(1)-(4))			2421	2398
(1)	Free Distribution by Mail (Include copies of bulk mailing, complimentary, and other free)		10	10
(2)	In-County as Stated on Form 3541		0	0
(3)	Other Classes Mailed Through the USPS (Carriers or other means)		0	0
e. Free Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)			25	25
f. Total Free Distribution (Sum of 1d and 1e.)			35	35
g. Total Distribution (Sum of 1c and 1f)			2456	2433
h. Copies not Distributed			35	35
i. Total (Sum of 1g and 1h)			2491	2468
j. Percent Paid and/or Requested Circulation (1c divided by 1g, times 100)			99.00	97.02

16. Publication of Statement of Ownership (15c divided by 15g, times 100)
 Publication required. Will be printed in the **October, 2006** issue of this publication. Publication not required.

17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner
Irena Chaban

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).

Instructions to Publishers

- Complete and file one copy of this form with your postmaster annually on or before October 1. Keep a copy of the completed form for your records.
 - In cases where the stockholder or security holder is a trustee, include in items 10 and 11 the name of the person or corporation for whom the trustee is acting. Also include the names and addresses of individuals who are stockholders who own or hold 1 percent or more of the total amount of bonds, mortgages, or other securities of the publishing corporation. In item 11, if none, check the box. Use blank sheets if more space is required.
 - Be sure to furnish all circulation information called for in item 15. Free circulation must be shown in items 15d, e, and f.
 - Item 15h. Copies not distributed, must include (1) newspaper copies originally stated on Form 3541, and returned to the publisher, (2) estimated returns from news agents, and (3) copies for office use, leftovers, spoiled, and all other copies not distributed.
 - If the publication had Periodicals authorization as a general or requester publication, this Statement of Ownership, Management, and Circulation must be published; it must be printed in any issue in October or, if the publication is not published during October, the first issue printed after October.
 - In item 16, indicate the date of the issue in which this Statement of Ownership will be published.
 - Item 17 must be signed.
- Failure to file or publish a statement of ownership may lead to suspension of Periodicals authorization.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— українськомовна секретарка
— англomовна секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Галина Шулевська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дріянська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"

Тамара Стадніченко — редактор англomовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorrow
Christina M. Jarema
Roma Shuhan
Renata Zajac
Kateryna Nemyra
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (ukr.)
— Corresponding Secretary (engl.)
— Financial Secretary
— Treasurer
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Halyna Shulewsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulana Kobzar

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Health and Environment Chairwoman

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havryluk

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"

Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

Фрагмент взорів з альбому "Узоры собранные М. Хрущовой
Южно-русского орнамента А. Лисенко". Киевъ, 1886 г.
З колекції Євгенії Бачинської-Федусевич.